108

Cutezătorii

37

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

(103)

JOI, 11 SEPTEMBRIE, 1969, anul III

„EU ÎN ANUL 2000"

8 PAGINI SCRISE ȘI DESENATE DE CITITORI !

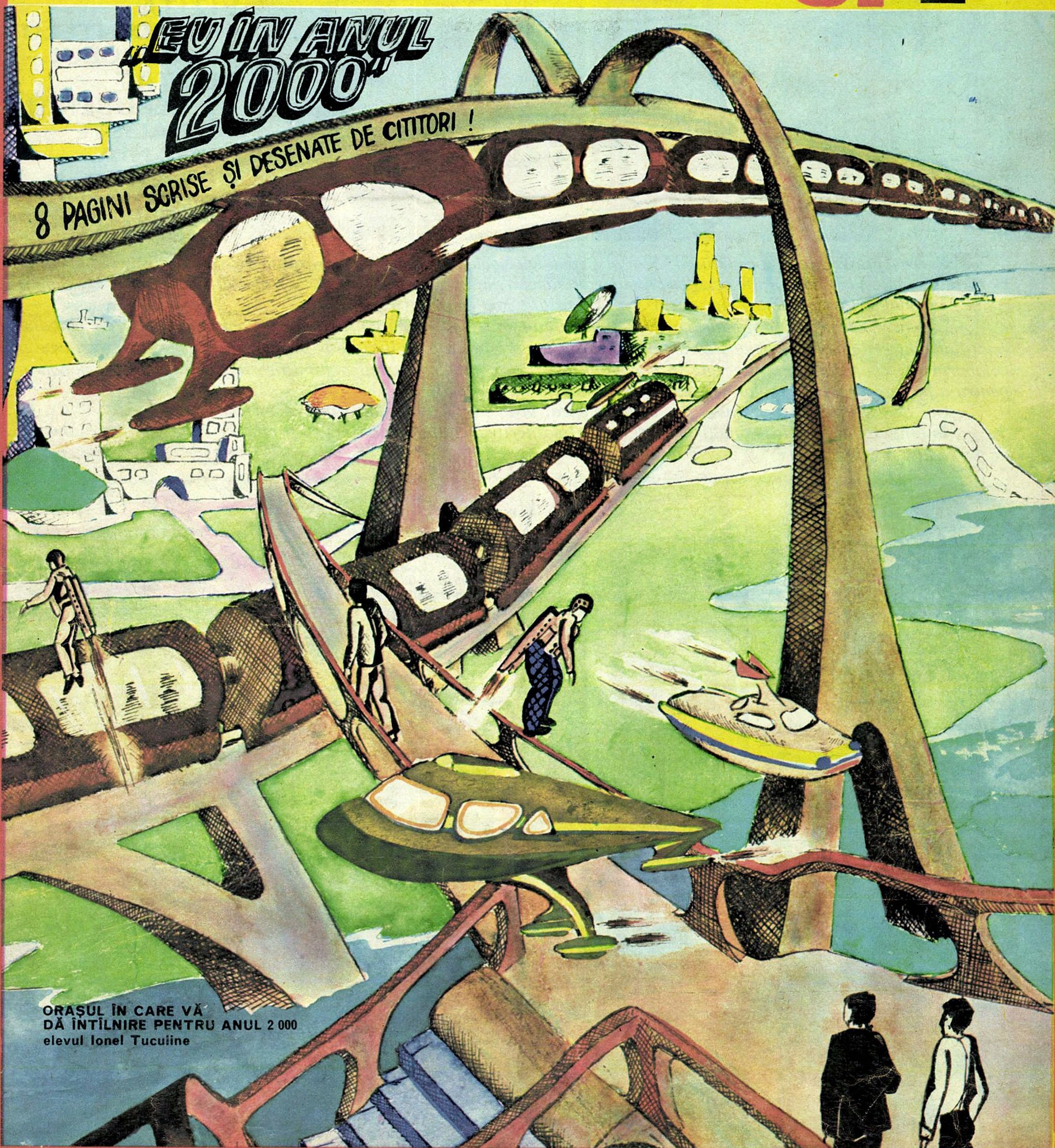

ORAȘUL ÎN CARE VĂ DĂ ÎNTÎLNIRE PENTRU ANUL 2 000
elevul Ionel Tuculine

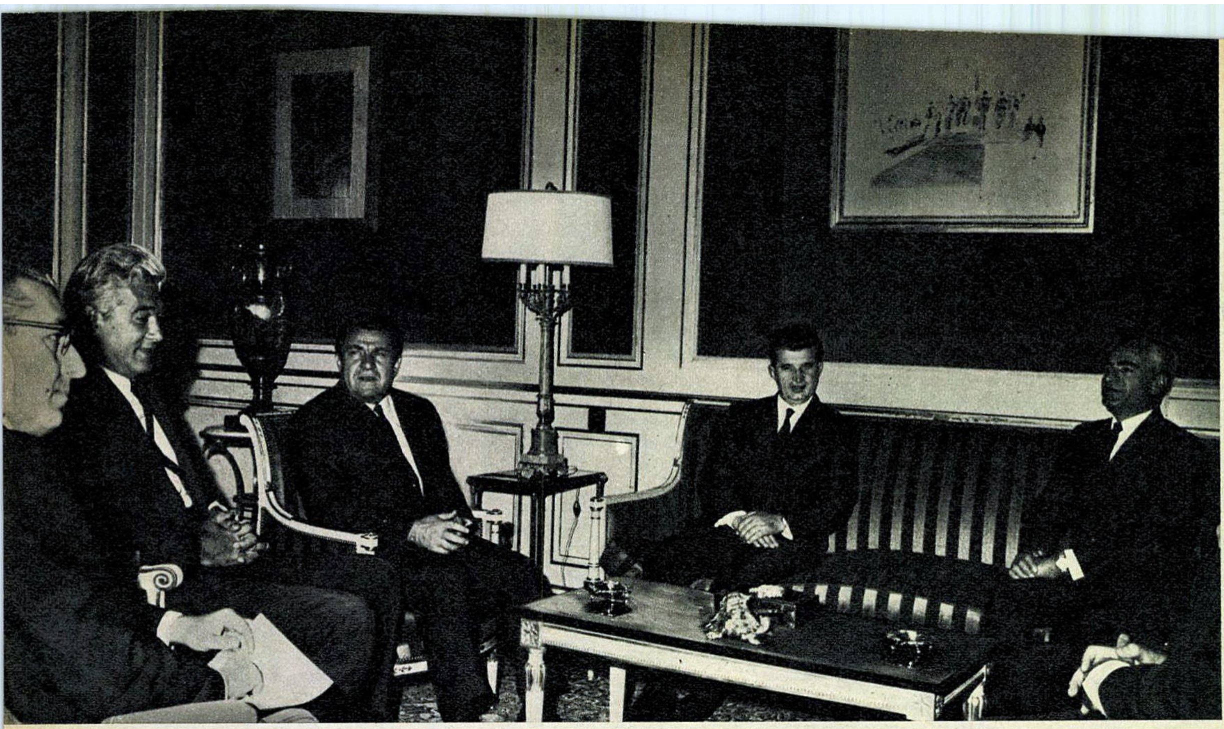

VIZITA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, ÎN IRAN

Recent, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, împreună cu soţia, Elena Ceauşescu, şi alte persoane oficiale au făcut o vizită în Iran, la invitaţia Majestăţii Sale Imperiale Şahinşahul Mohammad Reza Pahlavi Aryamehr şi a Majestăţii Sale Împărăteasa Iranului.

În cadrul convorbirilor oficiale, cei doi şefi de stat au făcut un larg şi rodnic schimb de vederi în legătură cu stadiul relaţiilor dintre Republica Socialistă România şi Iran cu privire la posibilităţile şi perspectivele dezvoltării continue a colaborării şi cooperării multilaterale în domeniile politic, economic şi tehnico-ştiinţific, în folosul ambelor popoare, pentru a promova apropierea lor şi o mai bună cunoaştere reciprocă.

Cei doi şefi de state au abordat, de asemenea, probleme actuale ale situaţiei internaţionale.

În timpul şederii în Iran, înalţii oaspeţi au vizitat diferite localităţi, unde au fost primiţi cu entuziasm şi sentimente de prietenie şi stimă.

Pretutindeni trăiesc copii!

După cum bine vedeți, acești tineri japonezi, înarmați cu sulițe și puști de vînătoare și costumați specific unor anume zone geografice, se află în mijlocul junglei. Dar ca să ajungă aici n-au străbătut mii de kilometri, cum s-ar crede, ci au urcat doar cu liftul pe terasa unui mare magazin din Tokio unde se află amenajat un autentic colț de pădure ecuatorială. Deci, dacă ne este peste mînă să mergem în junglă, atunci să vină ea la noi!...

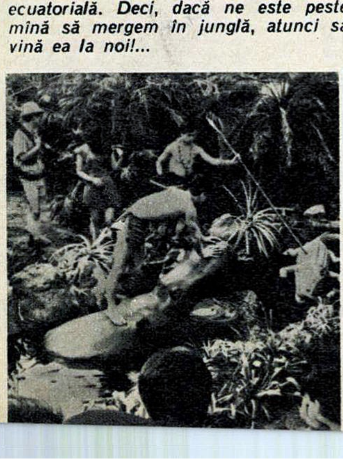

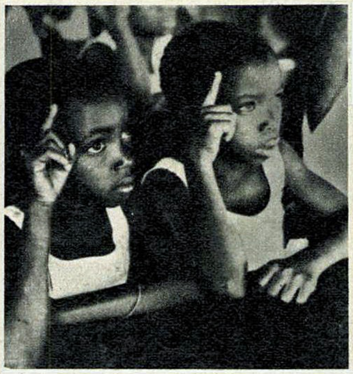

Și-n Guineea, ca-n toate celelalte țări africane care și-au cucerit independența, copiii învață. Setea lor de cultură e așa de mare, încît reușește să învingă multe dificultăți de ordin material, ca lipsa unor localuri de școală corespunzătoare și insuficiența manualelor.

Doi copii polonezi în împărăția basmelor, legendelor și aventurilor palpitante pe care în fiecare an scriitorii și editurile din R.P. Polonă le pun la dispoziția celor mai mici cititori ai lor în sute de mii de exemplare.

Opt eroi: patru păpuși și «însuflețitorii» lor. Le spunem «eroi» acestor păpuși și acestor copii din Vapalotaiak, o localitate din R.P. Ungară — deoarece ei sînt laureații Festivalului național al teatrelor de păpuși (amatori), ediția 1969.

De curînd la Copenhaga s-a deschis o originală expoziție: 5 000 de copii au prezentat 1 000 de mici viețăți, de la maimuțe pînă la gîndăcei. Toți participanții au primit premii în... animale, numai că de ciocolată. În fotografie, micuța Anette împreună cu prietenul ei, un șoricel vărgat.

Rîsete, voie bună, larmă. Copiii din Baia Mare sînt în lumea lor. Trenulețul din Parcul «23 August», pe care de curînd l-au primit în dar, îi poartă pe un circuit închis lung de 600 de metri. De fiecare dată, cele 8 vagoane transportă cîte 96 de mici pasageri.

Ce poate fi mai atrăgător, în zilele calde de vară, decît sporturile nautice! Iată un grup de pionieri sovietici întrecîndu-se în acest frumos sport.

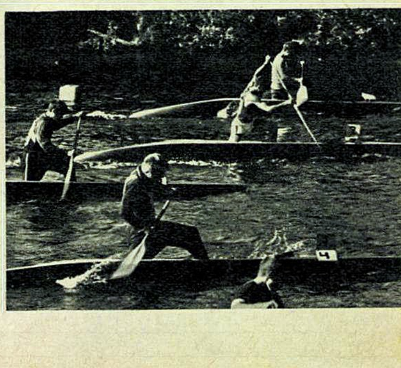

REZULTATELE CONCURSULUI

Eu
IN ANUL
2000

PREMII

PREMIUL I (un magnetofon): **DANIELA ANDREICA — Turda,** pentru lucrarea «Poveste despre Micul Prinț»

PREMIUL II (o chitară electrică): **DINU TUȚU — comuna Lugașu de Sus, Bihor,** pentru lucrarea «Reportaj din anul 2000»

PREMIUL III (cîte un aparat de fotografiat): **CARMEN LUCACI — Bacău,** pentru povestirea «Planeta Cuki-amata-ku», **MITICĂ VIȘNIEC — Rădăuți,** pentru povestirea în imagini «Emoție pe Venus»

MENȚIUNI

(în obiecte, cărți, albume, echipament sportiv)

AURICA VLĂDONI — Deva, pentru reportajul «Eu în anul 2 000»
DAN PREOȚESCU — București, pentru povestirea științifico-fantastică «Un vizitator extraterestru»
MIRCEA VOICULESCU — Mediaș, pentru scrisoarea literară «Dragi copii»
GABRIEL MĂLUREANU — București, pentru poezia «Vocație de cutezător»
CĂTĂLINA STOENESCU — București, pentru reportajul «Eu în anul 2 000»
DORINA EMILIA IANCU — Botoșani, pentru povestirea «Misterul farfuriilor zburătoare»
ILEANA DINULESCU — București, pentru schița științifico-fantastică «Din — 57 — 1»
DAN PĂCURARIU — București, pentru desenul «Podul Izvor în anul 2 000».
PETRUCZ JOZSEF — Bihor, pentru desenul «Mesaj de pace către anul 2 000»

PREMII SPECIALE

ZENO BOGDĂNESCU — Timișoara, pentru povestirea în imagini «În cetatea anului 2 000»
DUMITRU TOMEGEA — Siret, pentru «Trei peisaje din viitor»
VIORICA MUNTEANU — satul Țîrdeni, comuna Blăgești-Bacău, pentru desenul «Peisaj lunar»
CONSTANTIN ZELCAȘ — Constanța, pentru desenul «Oraș subacvatic»
MARIA SUCIU — București, pentru desenul «Fantezie în Cosmos»
IONEL TUCULINE — București, pentru desenul «Oraș al viitorului»

URMĂTORII PARTICIPANȚI PRIMESC CÎTE UN ABONAMENT PE UN AN LA «CUTEZĂTORII»

Marcel Sămînță — comuna Ferendia — Timiș; **Alexandru Mihuț** — Săcele — Brașov; **Mihail Pandelaș** — București; **Alexandru Cazan** — Deva; **Vasile Ihistea** — București; **Dănuț Filipescu** — Piatra Neamț; **Corneliu Negulescu** —Lehliu — Ialomița; **Adrian Radu Solomon** — București; **Ioan Szabo** — Turda; **Artopolescu I. Ovidiu** — București.

Toți premiații și menționații primesc, de asemenea, cîte un abonament pe un an la revista «Racheta Cutezătorilor»

Copiii, tehnica și florile

de **EUGENIA TUDOR**

Imaginația copiilor cunoaște poate cel mai îndrăzneț zbor dintre toate cîte se pot imagina. De aceea mi se pare deosebit de valoroasă inițiativa «Cutezătorilor» de a organiza un concurs literar intitulat «Eu în anul 2000».

Nu știm cîți dintre semnatarii celor aproape 300 de scrisori și de «scrieri» vor deveni scriitori. E prea devreme să anticipăm. Dar din ceea ce am putut citi, ne-am dat seama cît de frumoasă, cît de umană este radiografia sufletească a generației de mîine. Unii participanți la concurs au trimis compuneri naive, puerile, alții scrieri izbutite cu veritabile calități literare: au ritm, acțiune, plasticitate, imaginînd cosmosul, lumea noastră terestră și pe cea interplanetară în culori și dimensiuni fabuloase. Unii și-au imaginat cum va arăta România în anul 2000 și foarte mulți au plasat-o într-o constelație a valorilor universale, prima, sau printre primele într-o competiție interplanetară. Printre aceștia și autorul reportajului «Eu în anul 2000», care imaginează, dezinvolt și frumos, o Românie foarte avansată din punct de vedere tehnic. Alții au încercat salturi mai mari în spațiu, fantazînd călătorii stranii, dar totdeauna biruitoare pentru pămînteni, pe alte planete. Băieții își închipuie cu mai multă ușurință lupta, fetele visează o planetă ai cărei locuitori sînt pașnici, nu cunosc războiul.

Copiilor le plac teribil amănuntele tehnice și folosesc familiar terminologia respectivă. Îngrămădesc termeni care denumesc azi obiecte abia în sta-

(Continuare în pag. 5)

DE LA COMUNIŞTI ÎNVĂŢĂM CUTEZANŢA

Autostrada luminii

Însemnări de TRAIAN FILIP

Inginerul Constantin Ispăşoiu mă însoţeşte de-a lungul celei mai frumoase şosele din ţară, autostrada care se întinde de la Turnu Severin pînă la Orşova. Ne-am oprit pe viaductul de la Slătinicul Mare, la şaizeci de metri înălţime, privind fluviul care, în aceste momente trăieşte emoţia trecerii prin ecluză, a schimbării albiei, bararea cursului direct. Ştim că e pentru ultima oară cînd vedem imaginea insulei Ada Kaleh, care se va scufunda curînd sub apele mării alpine. Soarele de vară iluminează pilonii portului din amonte, avîntatul turn de comandă al ecluzei. În aceste clipe, pe crestele munţilor se pregăteşte ultimul act al construcţiei, darea în funcţiune a şoselei, la un an după ce primul tren a trecut pe terasamentul liniei ferate. Constantin Ispăşoiu este de loc din Turnu Severin. A copilărit la picioarele podului lui Apollodor. Anii marilor construcţii l-au chemat în tinereţe pe şantierul de la Bumbeşti-Livezeni. Acolo a învăţat ştiinţa de a arunca punţi peste prăpăstii de munte. A lucrat pe multe şantiere, perfecţionîndu-se. Sistemul hidroenergetic si de navigaţie de la Porţile de Fier l-a adus din nou pe meleagurile copilăriei.

Îmi vorbeşte cu multă dragoste despre episoadele construcţiei la care a participat. Mi le arată cu un sentiment de stăpînită mîndrie. Puse cap la cap, podurile şi viaductele de pe această autostradă ating trei mii şase sute de metri lungime. Adică, efectiv, volumul a cel puţin două poduri peste Dunăre. Aceste viaducte au luat numele locurilor unde au fost amplasate: Vir, Vodiţa, Bahna, Valea Tîrziului, Valea Palăngii, Slătinicul Mic, Slătinicul Mare, Oreva. A fost una din marile încercări în care s-a verificat talentul, în care s-a măsurat potenţialul creator al constructorilor noştri de drumuri şi căi ferate. Spre deosebire de Bumbeşti-Livezeni şi Salva-Vişeu, la Porţile de Fier s-a lucrat concomitent la două obiective, la două nivele diferite, fără ca circulaţia de la poalele munţilor să fie întreruptă. Privind crestele ameţitoare, ne amintim de acei şoimi de munte, care au lucrat atîrnaţi in cabluri, ca alpiniştii, care au lucrat cu plase, ca la triplurile salturi, au stat în vîrful unor piloni care ating şaizeci de metri înălţime, înălţimea unor blocuri cu douăzeci de etaje. Te întrebi cum au putut să instaleze maşinile lor, cum au putut să cucerească fiecare palmă de loc deasupra prăpăstiilor, cum au izbutit să unească munte cu munte şi vale cu vale. Constantin Ispăşoiu îmi vorbeşte despre această bătălie a constructorilor de la Porţile de Fier cu multă însufleţire. Mai întîi au trebuit să se aburce pe simple cărări. Şi-au făcut loc prin vegetaţie, ca în junglă. Au tăiat terase, platforme. Au sculptat munţii cu dalta. I-au dinamitat. I-au modelat şi, treptat, au apărut pîrtii, apoi drumuri de şantier, făcînd să urce şi să coboare pe ele autocamioanele puternice, încărcate cu stînci din tunele şi galerii, cu material de construcţii şi utilaje. Mai tot timpul, cei care treceau pe sub acoperişul munţilor întîlneau acele pancarte care avertizau asupra exploziilor, a căderii stîncilor. Acum, cînd străbatem cea mai frumoasă şosea din ţară, cînd privim fluviul de pe cerdacul viaductelor, cînd ne oprim ca într-un amfiteatru pe Slătinic, cînd ascultăm răsunetul viaductelor cu bolte flexibile, răsunetul galeriilor de tuneluri, facem un bilanţ impresionant. Aici s-au deblocat patru milioane de metri cubi de stîncă şi s-a turnat un milion de metri cubi de betoane. Operă colectivă, aici şi-au dat contribuţia multe întreprinderi însemnate din ţară şi, bineînţeles, vrednicii ei muncitori. Ne oprim, după splendida traversare a trecătorii, la portul cel nou de la Orşova. Instalată la noua sa cotă, Orşova a luat forma viitoarei mări alpine. Este un oval care urmează conturul unui estuar,

---

File din cronica vacanţei

DOUĂ ZILE DE NEUITAT

În vacanţa aceasta, mai mult decît oricînd, drumeţiile, excursiile şi expediţiile pe jos, cu rucsacul şi cortul în spate, au fost la mare cinste. Dar... să nu uităm: trăim în secolul tehnicii şi al vitezei şi-ar fi cu totul greşit să nu profităm măcar din cînd în cînd, şi în anume situaţii, de aceste avantaje, atunci cînd sîntem mai grăbiţi, cînd vrem ca într-un timp scurt să vedem cît mai multe, nimeni nu ne poate acuza de comoditate dacă apelăm la ajutorul celor patru roţi puse-n mişcare de herghelia cailor-putere ascunşi în motoare.

Pionierii din detaşamentul clasei a IV-a de la Liceul pedagogic din Odorheiul Secuiesc au procedat astfel. Şi n-au greşit. Dimpotrivă. Ei au hotărît ca-n două zile să parcurgă un interesant itinerar de cîteva sute de kilometri. Şi-au reuşit. Într-o dimineaţă s-au urcat într-un elegant autobuz şi-au pornit la drum, trecînd şi poposind, rînd pe rînd, prin Sighişoara, Mediaş, Copşa-Mică, Sibiu, Avrig, Braşov, Tuşnad şi Miercurea-Ciuc. Cam în grabă, poate veţi zice. Numai că de data aceasta graba n-a stricat treaba. Micii excursionişti au avut timp să vadă cum se fabrică vasele de sticlă şi ceramică, tractoarele şi camioanele, să numere chiar scările celebrului turn-muzeu al vechii cetăţi Sighişoara, să mănînce şi să se joace pe pajiştea Dumbravei de lîngă Sibiu, unde se află o grădină zoologică cu animale, pe care «pînă atunci nu le cunoşteam decît din cărţi», să admire picturile din Bruckenthal, să cunoască, la faţa locului, ruinele cetăţii făgărăşene în care a locuit Doamna Stanca... N-avem loc să deşertăm aici toată tolba lor cu «descoperiri» şi impresii din această scurtă dar frumoasă excursie. Vă mai spunem numai că, aşa cum ne scrie pioniera Felicia Băcanu, preşedinta detaşamentului, «au fost două zile de neuitat».

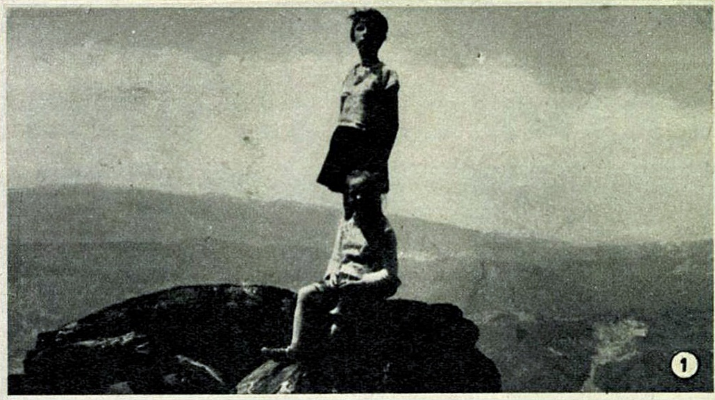
①

«TEMERARII» DE LA BABARUNCA

Mai «romantici» decît colegii lor din Odorhei, 15 pionieri din Săcele, constituiţi într-un echipaj care şi-a spus «Temerarii», şi-au petrecut, mai bine de două săptămîni din această vacanţă într-o tabără cu corturi la Babarunca. «Am vrea să vă povestim amănunţit tot ceea ce am făcut în fiecare din zilele de tabără — despre meciurile şi jocurile încinse pe poieni, despre peşterile şi stînele vizitate, despre tablourile şi compunerile noastre literare inspirate de frumuseţile peisajului, despre felul în care ne pregătim mîncarea şi rapiditatea cu care o facem să dispară. Dar pentru că am consuma prea multă cerneală, hîrtie şi timp, ne-am hotărît să vă descriem numai o zi, luată la-ntîmplare».

O zi în care cei 15 temerari de la Babarunca au parcurs, pe jos, 36 de kilometri pe cărări de munte străjuite de păduri bătrîne, trecînd peste hotarul dintre cele două judeţe vecine — Braşov şi Prahova. Drumeţia aceasta le-a dat posibilitatea să adune plante şi roci, să admire muntele Roşu, apoi să cunoască frumoasa staţiune prahoveană Cheia, unde au vizitat şi mănăstirea, impresionantă operă arhitectonică a trecutului. «N-o să uităm prea repede această minunată excursie în care am cunoscut un nou colţ de ţară» — ne asigură ei.

②

CUM A IEŞIT ADRIAN DIN ANONIMAT

Şi pînă acum pionierul Adrian Vlad (clasa a VII-a, Liceul nr. 3 din Constanţa) era un... nume: elev silitor (majoritatea mediilor de 9 şi 10), fotbalist talentat, pasionat filatelist (colecţia sa «Autografele cosmonauţilor lumii» a obţinut anul trecut o medalie de bronz la expoziţia naţională filatelică a tineretului). Dar în vacanţa aceasta a ieşit definitiv din anonimat. Cum? Foarte simplu: cu ajutorul unui obişnuit cîrlig de undiţă, al unei sfori şi a unei simple prăjini tăiată cu briceagul dintr-un tufiş.

Nu prea de mult, într-una din însoritele zile ale acestei veri, la Constanţa, pe malul lacului Siut-Ghiol, Casa pionierilor a organizat un concurs de pescuit. Au participat zeci de pionieri, printre care şi Adrian. Iar după două ore, cînd juriul a-nceput numărarea, măsurarea şi cîntărirea peştilor prinşi, el a fost declarat cîştigătorul, acordîndu-i-se drept premiu un sac de sport, cărţi şi bomboane, plus o diplomă care-i recunoaşte calitatea de cel mai bun (şi norocos!) dintre micii pescari amatori din Constanţa.

CONSTANTIN DIACONU

③

④

⑤

Încă un vîrf cucerit. Şi dacă ne-aţi vedea la şcoală, în uniforme şi cuminţi în banca noastră, nici n-aţi crede că sîntem în stare de asemenea performanţe turistice.

Între «pe jos» şi «pe patru roţi» mai există o minunată posibilitate de drumeţie: pe bicicletă.

Un scurt popas, o clipă de reculegere într-una din încăperile Casei memoriale a lui Tudor Vladimirescu.

Vacanţa are însă şi momente solemne. Ca acesta, de pildă, cînd pionierii constănţeni aflaţi în tabăra «Timişul de sus» au participat la dezvelirea unui bust al lui Mihai Eminescu.

Cine crede că vacanţa se compune numai din excursii şi joacă, uită că mai există şi «gospodine» harnice ca nişte albine.

marcat de blocuri înalte, de noua gară și de noul port fluvial. Vom avea aici, grație constructorilor, un adevărat litoral. «*Este un sentiment plăcut să vezi încheiată o asemenea operă și să te afli în fața alteia de aceleași dimensiuni*», ne spune Constantin Ispășoiu. *Ne așteaptă Oltul, cu salbele lui de hidrocentrale, ne așteaptă noi șosele moderne și noi linii ferate. Vom construi porturi, gări, tuneluri, poduri, viaducte și toate acestea sînt opere de artă industrială care însumează o vastă experiență și o inspirată muncă de creație.*»

Constantin Ispășoiu este unul dintre cei aproape patru mii de meșteri ai drumurilor internaționale din zona Porților de Fier. Fiecare clipă a vieții lui este legată de construcțiile moderne. În gînduri, în sentimente, în visuri, el vede țara ca pe o grădină în care comuniștii, întregul nostru popor, sădesc zi de zi plantele luminoase ale anotimpului numit socialism.

COPIII, TEHNICA ȘI FLORILE

(Urmare din pag. 3)

diul de experiment (televideofon, magnetovideofon etc., inventează altele și se mișcă printre ele cu o ușurință și o familiaritate demne de invidiat. Vorbesc despre ei înșiși ca despre viitoare mari personalități, cu respect, cu prea multă considerație chiar, cu emfază uneori. Se văd profesori celebri, se vor savanți vestiți, solicitați în toată lumea. Dincolo de partea amuzantă a problemei, descoperim încrederea pe care o are în ea însăși această generație de mîine. Apoi se închipuie mame, tați, cu o familie numeroasă. O concurentă, Cătălina Stoenescu, face lucrul acesta cu o foarte mare naturalețe. Alta însă — și de aceea mi-a plăcut cel mai mult — s-a imaginat tot copil, — e drept, se metamorfozase în băiat, dar tot copil de vîrsta ei. E vorba de deținătoarea premiului întîi al acestui concurs, Daniela Andreica din Turda.

Dar ceea ce se remarcă, totuși, în mai toate aceste «salturi» peste timp ale concurenților, cînd fascinatia tehnicii este foarte mare, este faptul că foarte mulți dintre ei nu uită să vorbească despre vegetație și despre flori. Mulți vor să răsădească flori, să fertilizeze deșerturi, să aducă și să aclimatizeze arbori uriași sau plante stranii de pe alte planete. Visul lor, imaginația lor include, ca pe un act perfect uman, permanent uman, răsădirea și îngrijirea florilor, a grădinilor viitorului. Constatarea mi se pare tulburătoare, căci în ciuda celor mai îndrăznețe, a celor mai mari perfecțiuni de ordin tehnic la care visează oamenii de mîine, ei nu uită vegetația, ca parte importantă a naturii noastre pămîntene, nu uită florile. Ba au de gînd să le inventeze, atunci cînd ar risca să se piardă, să fie uitate.

Gestul și gîndul este dintre cele care ne fac să ne mîndrim cu generația de mîine, care continuă ceva frumos din noi.

VACANTELE UNUI TINAR LINISTIT
MANUSCRISUL PIERDUT

Scenariu: AL. BOGDAN
Ilustrații: P. MANU

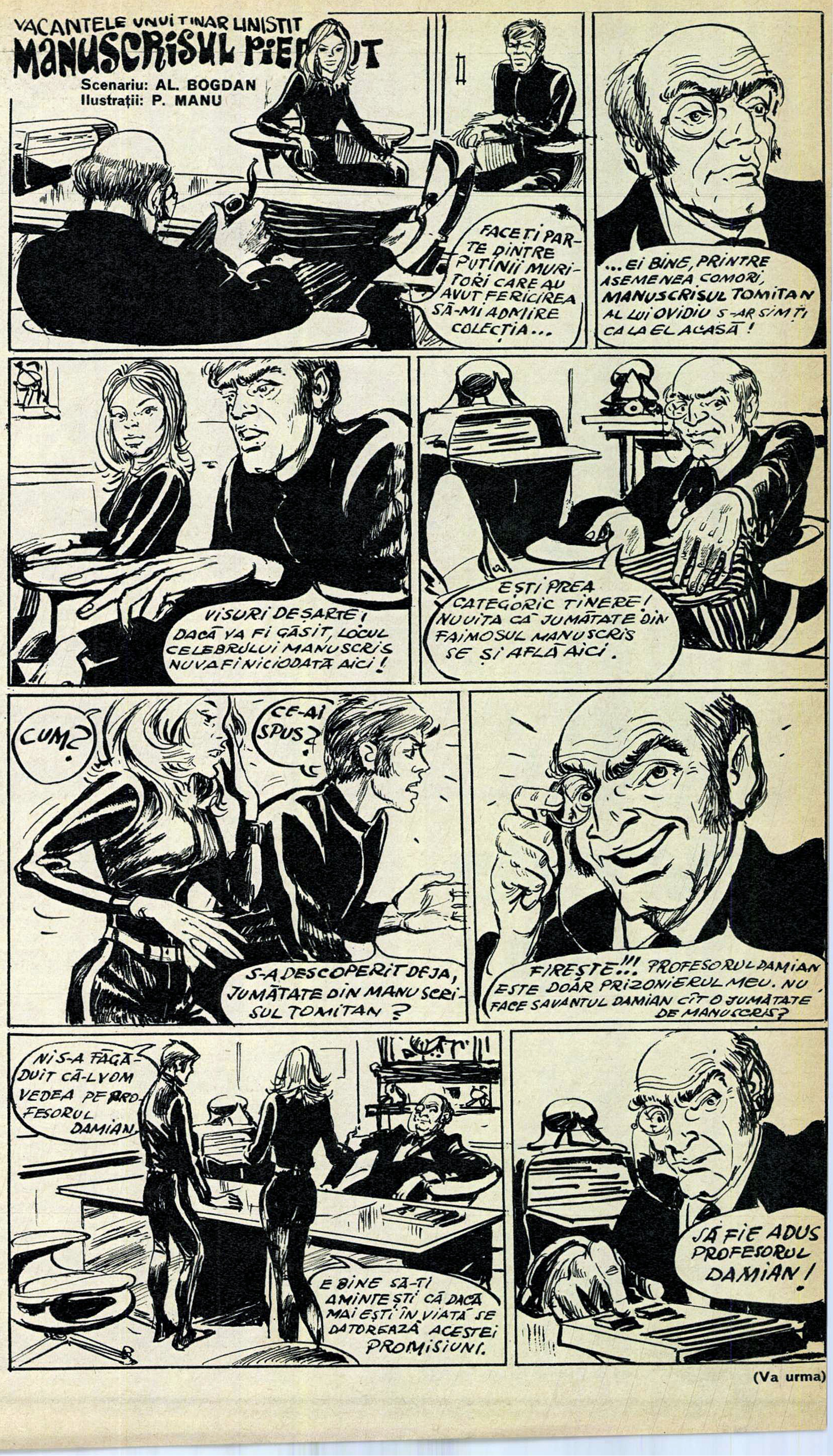
FACEȚI PARTE DINTRE PUȚINII MURITORI CARE AU AVUT FERICIREA SĂ-MI ADMIRE COLECȚIA...
...EI BINE, PRINTRE ASEMENEA COMORI, MANUSCRISUL TOMITAN AL LUI OVIDIU S-AR SIMȚI CA LA EL ACASĂ!
VISURI DEȘARTE! DACĂ VA FI GĂSIT, LOCUL CELEBRULUI MANUSCRIS NU VA FI NICIODATĂ AICI!
EȘTI PREA CATEGORIC TINERE! NU UITA CĂ JUMĂTATE DIN FAIMOSUL MANUSCRIS SE ȘI AFLĂ AICI.
CUM?
CE-AI SPUS?
S-A DESCOPERIT DEJA, JUMĂTATE DIN MANUSCRISUL TOMITAN?
FIREȘTE!!! PROFESORUL DAMIAN ESTE DOAR PRIZONIERUL MEU. NU FACE SAVANTUL DAMIAN CÎT O JUMĂTATE DE MANUSCRIS?
NI S-A FĂGĂDUIT CĂ-L VOM VEDEA PE PROFESORUL DAMIAN.
E BINE SĂ-ȚI AMINTEȘTI CĂ DACĂ MAI EȘTI ÎN VIAȚĂ SE DATOREAZĂ ACESTEI PROMISIUNI.
SĂ FIE ADUS PROFESORUL DAMIAN!

(Va urma)

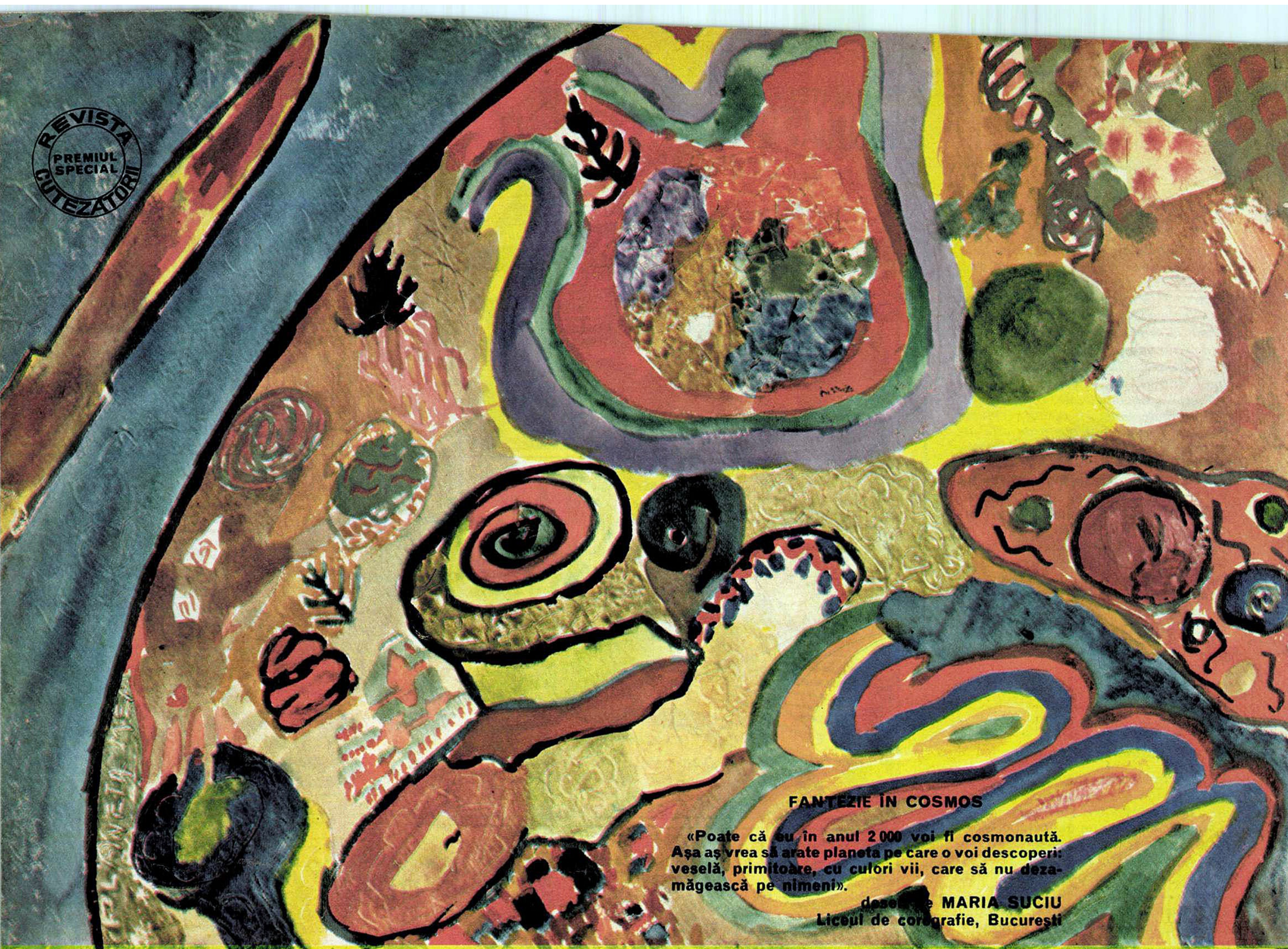

REVISTA CUTEZĂTORII
PREMIUL SPECIAL

FANTEZIE ÎN COSMOS

«Poate că eu în anul 2000 voi fi cosmonautã. Așa aș vrea să arate planeta pe care o voi descoperi: veselă, primitoare, cu culori vii, care să nu dezamăgească pe nimeni».

desenat de MARIA SUCIU
Liceul de coregrafie, București

Poveste DESPRE MICUL PRINȚ

REVISTA CUTEZĂTORII
PREMIUL I

— Mihai, vino te rog! Unde ești?

Vocea metalică a robotului de la postul central răsuna în toate încăperile și coridoarele stației cosmice. Mihai sări enervat de pe scaun, bombănind:

«Iarăși! Și dacă nu răspund la apel, dacă nu mă duc la postul de control în 15 minute, te pomenești că «tartorul» dă iarăși alarma în tot spațiul YB. Of, și mama! Parcă n-aș fi împlinit 12 ani! Trebuie mereu să stau în afurisita asta de stație și «să nu mă depărtez mai mult de 50 de kilometri». Da' ce-s 50 de kilometri? Dacă m-ar lua și pe mine pe asteroid... Să-i dau un nume ca lumea, să-i botez mările și munții... Așa, cincizeci de kilometri în spațiu, zece minute în costum. Ia poftim de te depărtează mai mult de-atît, nu dă «tartorele» alarma? Și pe urmă vine mama și-ți spune: «Mihai, te trimit pe satelit!» Cu concepții cam arhaice mama, dar nu e de mirare: bunicul arheolog, mama la fel. Și ce nume i-a pus: Mihai! Atît de lung! Ce-au mai rîs colegii de el. Și Inș, și To, și Ben, și Li, prietenii lui, și atunci el a chemat la videofon muzeul de istorie veche și le-a arătat ce oameni mari din istoria țării lui l-au purtat: Mihai Viteazul, Mihai Eminescu, din perioada de dinaintea și după cucerirea sistemului solar, și n-au mai rîs de el.

— Aha, e ora 9, încep lecțiile, gîndi Mihai. «Tartorul», robotul de la postul central, poate singurul din tot spațiul YB atît de învechit, cu articulații mecanice și înfățișare cubistă îi spuse cu glasul său hîrîit:

— Peste cinci minute începi lecțiile. Te rog așează-te în fotoliul videofonului, deschide-l și așteaptă semnalul de apel. Pregătește magnetovideofonul pentru înregistrarea lecției».

— Taci odată, înțelegi? Taci, că te deconectez!, îi strigă Mihai furios. Parcă eu nu văd că e ora 9?

— Dacă mă deconectezi, mîrîi robotul, se declanșează automat semnalul de alarmă.

Știa Mihai și asta, chiar foarte bine, și nu-l deconecta niciodată, dar îi părea rău că măicuța nu-i dăduse un robot cum avea To, un cățeluș care era ca și viu, ba mai mult, vorbea, te înțelegeai cu el, pe cînd «Seneca», cum îi spunea mama, nu știa de ce, «tartorului», cu toate că era mai larg programat, era tare vechi și mare cît un dulap. Era totuși bine cu pasiunea asta a mamei pentru arheologie, cu felul ei de-a face toate ca în epoca dinaintea cuceririi sistemului solar, căci de-asta îl luase cu ea aici, în stație, că să-l știe lîngă ea. Acuma, lui începea să-i pară rău. Acolo, pe satelit, erau totuși colegii lui și dacă mama nu-l lua pe asteroid... Dar el spera pe ascuns că într-o zi tot o să-l ia.

Ascultă liniștit ce le spuse profesoara de astronomie, se strîmbă la Li cînd acesta răspundea, bineînțeles, ferindu-se să-l vadă profesoara, apoi salută și el cînd lecția se sfîrși și se ridică. Astăzi nu l-a ascultat. Și învățase așa de bine...

Intră încet în biroul mamei. Avea o oră la dispoziție, în liniște, fiindcă după o oră nebunul de «Seneca» îl chema iarăși la postul central să-l vadă și să transmită mamei că e sănătos și tot pomelnicul. Cu mama îi plăcea lui «Seneca» să discute. Discutau despre literatură, despre meniu și de bunăseamă despre arheologie. Dacă ar fi aici tatăl său... Oho, l-ar fi adus desigur și pe Ozi, robotul său, care era ca un om adevărat. Rîdea, avea niște dinți albi-albi, răspundea rîzînd la orice întrebare hazlie și puteai să i te urci chiar pe genunchi. «O bijuterie», zicea tata. Dar tot mai bine era pe genunchii tatii... Dar tata era departe, era comandantul unei rachete fotonice și zbura spre sistemul planetar al unei stele duble, tare departe. Mihai știa că poate să fie mîndru de tatăl său. La televizor fuseseră numiți eroi și cuceritori, iar tatăl său era comandantul!

Se apropie de dulapul unde ținea mama sa obiectele vechi, cărțile de muzeu. Lui îi plăceau cele lucioase, cu fotografii. Nu erau fotografii în relief, ca cele de acum, erau vechi, cu oameni negri, arși de soare, așa, ca tatăl său. Dar de data asta luă o carte mică și subțire, fiindcă avea pe copertă desenat un băiețaș mic și ciufulit, așa, ca el, care zîmbea unei stele. Puse cartea în traducătorul automat și ascultă cufundat în fotoliul mamei vocea molcomă, catifelată, (nu ca a «tartorului») gîndi el, care povestea despre un prinț mic, rătăcit în deșert, și care, undeva, pe o stea, crescuse o floare și o păzise de toți și de toate, o iubise și o ocrotise. Și era o poveste cum el nu mai auzise niciodată, un basm vechi de sute de ani poate, atît de frumos, încît uită de toate și nu auzi nici chemarea «tartorului» și nu simți nici zumzetul alarmei ce umplu încăperile ca o orgă. Abia cînd mama intră, se uită rușinat în jos și suspină:

— Iartă-mă, dar e o poveste atît de frumoasă!...

Mama sa ascultă cîteva clipe vocea melodioasă și-i spuse ciufulindu-i părul auriu:

— Micul meu prinț... Mîine te duc cu mine pe asteroid.

Planeta CUKI-AMATA-KU

REVISTA CUTEZĂTORII
PREMIUL III

E pe la începutul primăverii şi crizalbii strălucesc în lumina soarelui ca mici steastruleţe, dînd impresia unei bolţi verzi, presărată ici şi colo cu nouraşi albi. Nezi mă strigă: «Lu-Carmen, astronava e gata! Lasă terranatura şi vino!» «Mai stai, Nezi! Ştii cît de mult îmi place să privesc soarele soastrului»!

După vreo cinci astminute, mă îndrept spre navă, în uşa căreia Nezi mă aştepta, spunîndu-mi puţin ironic: «În sfîrşit, te-ai hotărît să te desparţi de cîmpia ta de smarald. Of, terranatura ta!»

Odată instalate în spaţioasa cameră de comandă, Nezi aprinse un bec roşu, care avu proprietatea să declanşeze agerimea robotului Tel, mecanicul iniţiat în conducerea astronavei. Pentru un moment, se creează un zgomot puternic, care tace desprinderea de pe Terra, urmînd apoi o linişte deplină, în care astronava se înalţă în direcţia planetei Cuki-amata-ku.

În cîteva clipe, lumina care învăluie nava se transformă într-un întuneric deplin. Tel, specialistul nostru, aprinde becurile de serviciu şi o lumină lăptoasă înconjură mijlocul nostru de locomoţie. Peste două astere coborîm pe planeta Cuki-amaţilor care ne întîmpină cu binecunoscuta lor politeţe. Prin intermediul atafonului, Nezi chemă un quintobuz, care cu viteza luminii ne duse de pe rachetodrom spre centrul capitalei cuki-amaţilor-Calambrida.

Interesant! Casele din Calambrida şi în general din oraşele cele mai moderne ale acestei planete sînt într-o veşnică mişcare. Ocupă un spaţiu mic şi totuşi mare. Sînt construiţi nişte piloni uriaşi pe care, în formă circulară, sînt ataşate, sînt construite ca într-un leagăn gigantic, mii de căsuţe care la anumite ore fixe încep să se rotească încet în sensuri inverse în aşa fel încît stînd undeva jos şi privind acest dans uriaş de case înnebunitor de frumos, de fascinant, să te cuprindă o bucurie uriaşă că eşti om, indiferent pe ce planetă locuieşti!

Şi dacă sînt oameni, sînt şi flori, şi aceste flori sînt plantate pe acoperişul locuinţelor, plante teribil de curioase unde predomină jocul de culori al frunzelor violete şi albastre. În atmosferă pluteşte un parfum nemaiîntîlnit pe Terra, parfum pe care-l emană aceste plante şi care stăruie în întreaga atmosferă.

În adevăr, e fascinant!

Am stat împreună cu Nezi 20 de zile, timp în care am vizitat mult din Cuki-amata-ku. Trebuie să menţionez că dacă pe planeta noastră sînt ţări diferite cu capitalele specifice, pe planeta vizitată de mine nu există decît o singură lume, imensă, uriaşă, unde domneşte în permanenţă o atmosferă de pace, de linişte, unde stăruie mereu dorinţa de progres, de cucerire, de imensă civilizaţie. Singurul element total străin cuki-amaţilor este războiul. Nu cunosc şi nici nu pot să înţeleagă, să priceapă ce poate însemna o luptă între doi sau o imensitate de oameni. Nu pot concepe acest lucru.

Formidabilă această culoare albastră care domneşte aproape peste tot. Ea, de fapt, deosebeşte pe omul pămîntean de cuki-amat.

Aceşti oameni, da, oameni cu pielea albastră ca azurul nostru, cu reflexe spre verde, de o înălţime considerabilă — în jurul a 2 şi 2,50 metri — cu un cap aproape triunghiular, din care scînteie ochii pe o linie perfect dreaptă, cu nas drept sub care domină o gură splendidă, cu buze frumos arcuite, şi care, curios, la femei sînt de culoarea portocalei, iar la bărbaţi ca zmeura. E totuşi ceva curios la ei, ceva interesant şi nu pricepeam la început ce?! — podoaba capilară. Este mai mult un gen de puf de culoarea aurului roşu, fin, subţire şi ca un joc de inele, care nu creşte niciodată mai mult de maximum 7 cm.

M-am frămîntat enorm, întrebîndu-mă prin ce anume aduc femeile cu Gioconda? Da, prin lipsa sprîncenelor, şi prin zîmbetul enigmatic, prin blîndeţea pură care le caracterizează şi prin absoluta lor sinceritate. Cîtă deosebire totuşi de multe dintre femeile Terrei!!

Cîte nu aş putea să spun din impresiile mele de pe această planetă de vis!? De pe această planetă a albastrului şi a violetului, de pe această planetă a liniştii şi a vieţii totuşi destul de trepidantă, unde totul este destinat armoniei şi omului!...

Timpul care este acelaşi şi la noi şi la cuki-amati, cu toate că ei trăiesc în jurul a 175 de ani vîrsta medie, timpul acesta a trecut teribil de repede şi vesteşte reîntoarcerea pe Terra. Ca şi la sosire, quintobuzul ne duce spre rachetodrom, lăsînd în urmă frumoasa Calambrida de care mă leagă atîtea amintiri splendide, atîtea vise...

Tel îşi face datoria, iar eu, cu inima grea, îmi iau un ultim rămas bun de la Cuki-amata-ku, de la iubita Nezi cu care am petrecut atîtea zile plăcute. Şi totuşi reîntoarcerea mi-a adus o mare bucurie, mie, care tînjeam după cîmpia de smarald presărată cu crizalbi, după albaştrii croazini şi frumoasele gorandele roşii, galbene şi mov. Cît e de frumos şi pe Pămîntul meu!

……

Lucrez de cîtva timp la un album în care descriu călătoria mea pe planeta Cuki-amaţilor. L-am terminat! Îl mai răsfoiesc încă o dată şi din ochi încep să-mi curgă mici mărgăritare. Gîndul îmi zboară către prietena mea şi în gînd îmi spun, şi-i spun: «Cînd vei reveni, tu vei fi în floarea vîrstei, iar eu doar o simpatică bătrînică. Deci... adio, Cuki-amata-ku! Adio, Calambrida! Adio, enigmatică Nezi!!

CARMEN LUCACI, cl. a. VII-a B,
Liceul nr. 3, Bacău,

— Adevărat? Mamă, o să cresc şi eu acolo o floare! Vreau un clopot de sticlă s-o apăr de vînt şi de fiare!

— Doar tu ştii bine că acolo e pustiu, Mihai! E adevărat că de mult, acum cîteva sute de mii de ani, a fost acolo o civilizaţie pe care noi, astroarheologii o dezgropăm şi o studiem, dar acum pe asteroid nu sînt nici fiare, nu e nici vînt, dar nici apă şi nici aer ca să-ţi poţi creşte floarea, nu-i decît piatră şi praf.

— Totuşi, mămico, am s-o cresc. Am să-l întreb şi pe «Seneca» cum să fac, am să aduc apă, am să-i fac un microclimat artificial, am să lupt! Micul prinţ cum a putut? Ce frumoase poveşti erau în antichitate, mămico!

— Asta e o poveste şi pentru oameni mari, şi nu e chiar din antichitate, dar îmi pare bine că ţi-a plăcut. Şi-acum, hai la masă!

Mîncară şi după aceea toată ziua Mihai făcu pregătiri pentru marea lui aventură. Mergea pe asteroid! Se sfătui cu tartorul şi aduse tot ce spuse acesta, îşi făcu un plan de «bătaie». Mîine va avea şi el floarea lui, va avea de cine să îngrijească, pe cine să vegheze... Ba nu! El va creşte o grădină întreagă! Doar trăieşte în era rachetei fotonice! Multe flori. O grădină! De ce să fie acolo numai piatră şi praf? Sînt doar atîţia copii în spaţiul YB! Şi pe To l-a luat tatăl său pe asteroid încă de acum o lună. Şi poate o lasă şi pe Li măicuţa ei... Dacă punem toţi umărul şi dacă mama mi-l dă şi pe «tartor» în ajutor, nu mai încape vorbă că facem grădina! Şi cînd vine tata, ce-o să mai rîdă, aşa, tare, cînd o să vadă şi poate o să-l ia pe genunchi, ca acum trei ani, cînd a plecat... Ei, pe genunchi! Acum e prea mare ca să-l mai ia pe genunchi! O să-i strîngă mîna voiniceşte: «Bravo măi, omule!»

DANIELA ANDREICA
cl. a VI-a A,
Şc. generală nr. 1, Turda

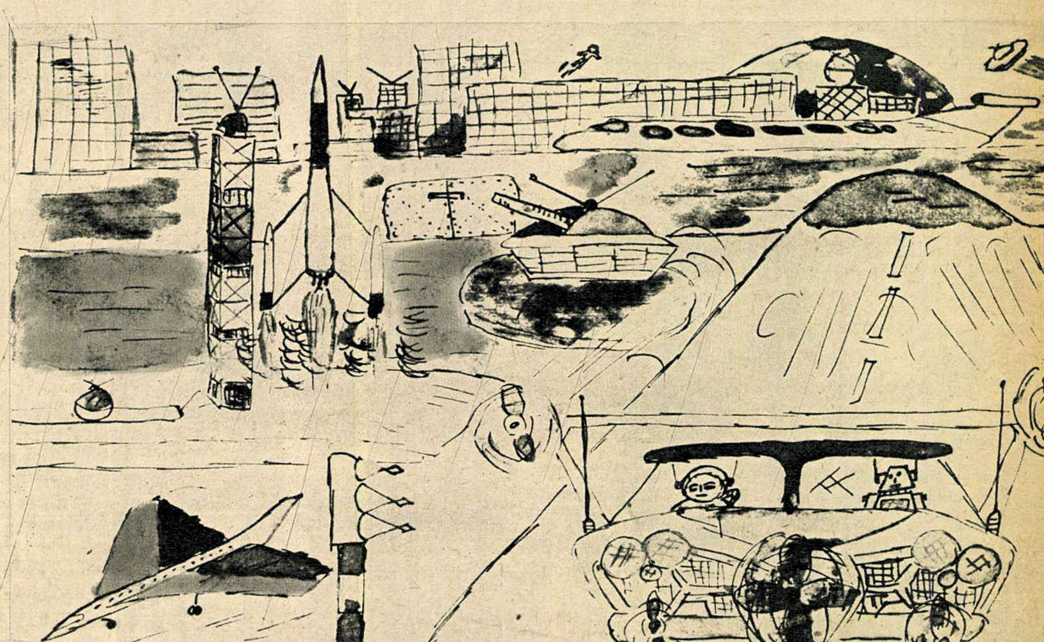

ORAŞUL ANULUI 2000
Constantin Zelcaş,
Constanţa

REVISTA CUTEZĂTORII
MENȚIUNE

În ziua aceea înăbușitoare a anului 2050, împreună cu colegii mei, profesori de astronomie și ei la aceeași universitate marțiană, ne pregăteam să luăm masa în «Salonul de sare». Vă închipuiți că era cel mai retras locaș natural în care te puteai apăra de razele soarelui. Spun natural, pentru că în vremurile astea nu e deloc greu să obții, prin simpla manevrare a unui buton, orice temperatură, indiferent de condițiile climaterice. Ne așezarăm cu toții, conform unui vechi obicei, în jurul unui disc de sticlă pe niște cuburi de argint care simbolizau un valoros monument pămîntean realizat cu aproximativ un secol în urmă. Din mijlocul mesei se ridică o micuță «coloană a infinitului», plăsmuită după un model ce data cam din aceeași epocă. Pe suprafețele ei netede se aprindeau lumini colorate care ne sugerau conținutul diferitelor preparate. Le-am ales pe cele bogate în glucide, căci la etatea mea aveam nevoie de energie ca să fac față cu succes conferinței ce urma să o țin peste puțin timp în «Amfiteatrul Soarelui» de pe Terra. În timpul acestui intim' dejun, nu se vorbi deloc, fiecare meditînd la întîlnirea ce urma să aibă loc. Am terminat destul de repede, ne-am urcat într-un taxi spațial și am făcut o mică plimbare pînă pe Saturn, de unde urma să-i luăm pe ceilalți și să întregim astfel echipajul care acum 50 de ani a pornit întîia oară în căutarea unor corpuri cerești locuite de ființe raționale, în afara sistemului solar. Toți 15 eram bucuroși că vom putea vorbi tineretului de temerara expediție din anul 2000. Am fost întîmpinați cu ovații, cu urale și, închipuiți-vă, cu flori, flori adevărate, cultivate în niște sere subacvatice. Ne-au condus în «Amfiteatrul Soarelui» care fremăta de glasurile atît de felurite ale spectatorilor veniți de pe 5 planete ale sistemului solar. Erau tineri indigeni sau coloniștii tereștri (dacă populația va continua să crească în ritmul actual vom fi nevoiți să colonizăm toate cele 9 planete) și erau nerăbdători să afle acea uimitoare povestire din glasul unora care au trăit-o. Astfel că, după o scurtă introducere, președintele marelui prezidiu, adică cel care în anul 2000 fusese comandantul navei cosmice «Terra», îmi dădu cuvîntul, ca unuia ce mă pricepeam mai bine, deoarece pe vremuri îndeplinisem misiunea de reporter al expediției. Mă sculai și, după ce am domolit aplauzele sălii, adresai tuturor cîteva cuvinte de mulțumire pentru buna intenție de a reuni după atîția ani pe veteranii teribilei expediții. Dar pentru că în privirile tuturor se citea nerăbdarea, am trecut deîndată la subiectul povestirii. Așadar, să ne întoarcem cu 50 de ani în urmă...

...Ce mai forfotă era atunci în jurul rampei de lansare a rachetelor! Mulțimea se agita gesticulînd, ziariștii se îngrămădeau cu aparatele lor indiscrete de filmat și fotografiat, cu magnetofoane miniatură. Dar pe toți îi liniști pe dată numărătoarea inversă care răsuna în niște amplificatoare uriașe ...5, 4, 3, 2, 1, 0. Racheta țîșni cu o viteză uluitoare chiar pentru vremurile acelea pe care oamenii le numeau «epoca marilor viteze». Într-adevăr, în mai puțin de 1 an trebuia să ajungem în afara sistemului solar, pe o planetă, o anume A_5, pe care se bănuia că ar exista viață într-un stadiu foarte înaintat. Calculele de pe Pămînt se dovediră exacte căci «Terra» atinse suprafața planetei A_5. Dar spre surprinderea noastră, a tuturor, am aterizat pe o pistă specială destinată navelor cosmice, care după cum am constatat puteau atinge dimensiuni mult mai mari. Nu ne-am mirat atît de existența rampei — doar bănuiam că A_5 e locuită — cît de faptul că după datele furnizate de observatoarele noastre de pe Lună aici se afla un deșert, dar ce să-i faci, necunoscutul îți oferă întotdeauna surprize, după cum ne-am convins imediat. Cum am pășit pe A_5, ne întîmpinară glasuri vesele care strigau la noi într-o limbă necunoscută. Pista era înconjurată de o mulțime de oameni, da, oameni, căci natura îi croise exact după tiparul nostru, atîta doar că aveau dimensiuni ceva mai mari. Apoi se apropie de noi un vehicul ciudat, un fel de «ciupercă» cu pereții pneumatici, care sălta pe unicul picior. Din ea au coborît două ființe asemenea întru totul cu cele de pe pistă, adică niște oameni mai mari decît noi, care ne-au invitat zîmbind în straniul lor «automobil» ca să folosesc un termen la modă atunci. Am urcat toți 15 și abia înăuntru ne-am dat seama că «ciuperca» era destul de încăpătoare. Oamenii ne-au urat «bun-venit», într-una din limbile considerate universale în acea vreme, ne-au asigurat că ne aflăm între prieteni și ne-au rugat să avem puțină răbdare pînă vom ajunge la destinație. După cîteva minute am coborît cu toții în fața unei clădiri de formă sferică, am pătruns înăuntru și cei doi ne poftiră să ne așezăm. Se ivi apoi un al treilea care ținea în mîini un fel de papirus dintr-un metal foarte maleabil. Individul se înclină în fața noastră zîmbind, desfăcu sulul, îl introduse într-o fisură a peretelui și apăsă pe un buton albastru. Atunci văzurăm proiectată imaginea unui obiect zburător, turtit dorsoventral, care executa mișcări circulare, emițînd niște sunete ciudate. Deodată se opri și din el se desprinseră alte corpuri semisferice, mai mici, dar cu o viteză mult mai mare.

— Sînt niște stații de cercetare — vorbi omul de lîngă ecran — însă nu toate. Printre ele sînt și simpli bolovani de materie care ne-au acoperit acțiunile.

Urmăream drumul jumătăților de sferă și o bănuială mi se strecură în suflet... Și cred că nu numai mie... Privi cu neîncredere pe cel de lîngă ecran. El zîmbi și dădu afirmativ din cap. Lîngă mine auzi o șoaptă»:

— Nu cumvaa!?

Micuțele nave se apropiau de o planetă, sus, în stînga ecranului apăru o notiță explicativă: «Terra». Așadar, acesta era Pămîntul învăluit în albastrul atmosferei! Cele cîteva puncte albe fulgerară cu foc voalul protector al planetei.

— Farfurii zburătoare! spuse deodată comandantul nostru. Vorbise în numele tuturor, căci toți gîndeam la fel. Gazda noastră de pe A_5 apăsă din nou pe butonul azuriu, imaginea se întrerupse și «papirusul» fu zvîrlit afară. După ce îl puse cu grijă într-un buzunar al costumului, începu:

— În urmă cu multe mii de ani pe Terra se petrecu zguduitoarea scufundare a Atlantidei, continentul cel mai vechi, scufundare la care au asistat din întîmplare și cîteva nave de recunoaștere, pe care locuitorii de pe A_5 le-au trimis pentru a vedea ce se întîmplă pe Pămînt. Nu ar fi reușit să salveze nimic dacă coborau, astfel că au privit totul de la înălțimea de cîteva sute de kilometri la care se aflau. Calamitatea s-a petrecut într-o singură noapte, astfel că a doua zi caravanele care voiau să ajungă din Peru în Egipt s-au pomenit în fața unui ocean care luase locul Atlantidei. Una dintre nave s-a îndreptat totuși spre Pămînt, a aterizat pe continentul Eurasiei și cosmonauții au căutat să ia legătura cu băștinașii; au căutat să-i îmbuneze cu arme și daruri, dar acestea nu făceau decît să sporească neîncrederea oamenilor care atribuiau străinilor aceștia puternici catastrofa de peste noapte. Oricît s-au străduit astronauții să afle ceva de la ei nu au reușit decît să-i înspăimînte. Pe A_5 Consiliul suprem a hotărît atunci să nu mai intervină în viața pămîntenilor pînă cînd aceștia nu vor atinge o anumită treaptă de dezvoltare. Acest fapt s-a petrecut în urmă cu aproximativ 2000 de ani pămîntești și cam 30 de ani de pe A_5. S-a hotărît totuși supravegherea atentă a procesului de dezvoltare prin observatoare de felul celor care le-ați văzut la început pe ecran și a căror acțiune era camuflată de bulgării aceia de materie care reacționează absolut la fel pătrunzînd în atmosferă. Astfel noi, cei de pe A_5, am remarcat deosebitul salt pe care oamenii l-au făcut în ultimele două secole pămîntene și de aceea ne-am intensificat cercetările, ba chiar am și coborît de cîteva ori, dar nu ne-am arătat. Acum că ați reușit să pătrundeți în cosmos, să colonizați cîteva din planetele sistemului solar, v-ați aventurat cu explorările pînă în zona planetei noastre, noi am considerat că veți putea ateriza și de aceea nu v-am stingherit acțiunile. Sper că sînteți mulțumiți că ați elucidat problema O.Z.N.-urilor care v-a frămîntat atîția ani.

Omul de lîngă ecran tăcu.

— Da, asta e într-adevăr extraordinar — spuse comandantul nostru cu un calm desăvîrșit. Așadar, desenele misterioase din Sahara ce înfățișau oameni cu un fel de cască de cosmonaut...

— Da.

— Și basoreliefurile de pe piramida Meuja care înfățișează un aparat de zbor în atmosferă — se auzi un glas tremurînd.

— Da, ‹da.

Mist
FARF
ZB

EMOȚIE PE VENUS

SERIAL ȘTIINȚIFICO-FANTASTIC

de MITICĂ VIȘNIEC
Rădăuți

REVISTA CUTEZĂTORII
PREMIUL III

Anul 2 000. Eu și un prieten de-al meu trebuia să întreprindem niște cercetări subacvatice într-un mare lac de pe Venus.

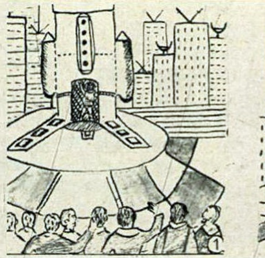

1. Am decolat din București la ora 8 și 30.

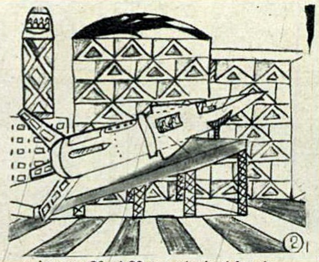

2. La ora 20 și 30 am aterizat în stațiunea de pe Venus, aflată pe malul lacului.

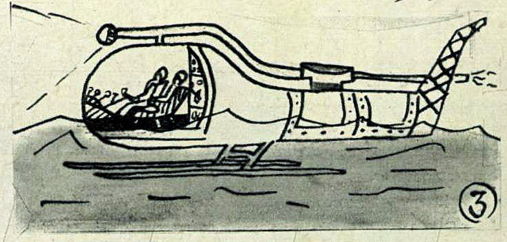

3. A doua zi, într-un submarin special, am început cercetările în apele lacului.

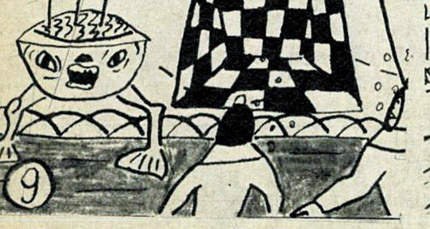

9. Monstrul se afla în dreptul unei intrări. După ce ne-a privit, a dispărut prin ea. Ne-am luat după el.

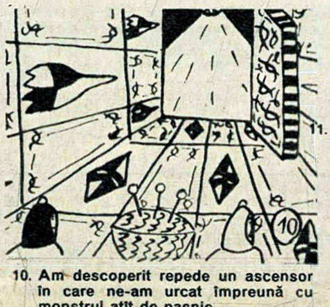

10. Am descoperit repede un ascensor în care ne-am urcat împreună cu monstrul atît de pașnic.

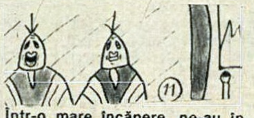

11. Într-o mare încăpere, ne-au întîmpinat doi venusieni care ne-au spus: *«Bine ați venit, dragi pămînteni, în laboratorul nostru. Noi știm că voi ați aterizat pe Venus, că ați ridicat aici stațiuni și orașe. Tot timpul v-am urmărit din umbră. Pînă acum ați crezut că planeta noastră e nelocuită. După cum vedeți, v-ați înșelat. Noi trăim în apă, iar pe uscat ieșim numai în costume de protecție. Tocmai voiam să ne arătăm, cînd cu ajutorul unor aparate electronice am aflat despre expediția voastră subacvatică. De aceea v-am construit cu ajutorul tubului electronic niște tunele, care să vă apere de primejdii, și v-am trimis această călăuză. Și acum iată-vă aici.»*

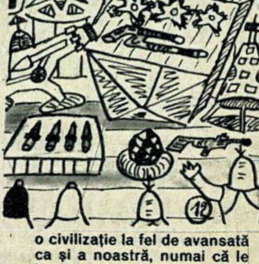

12. Venusienii ne-au prezentat întreg laboratorul lor, iar noi ne-am dat seama că aveau o civilizație la fel de avansată ca și a noastră, numai că le lipseau posibilitățile de a călători în cosmos.

RE
DI
2

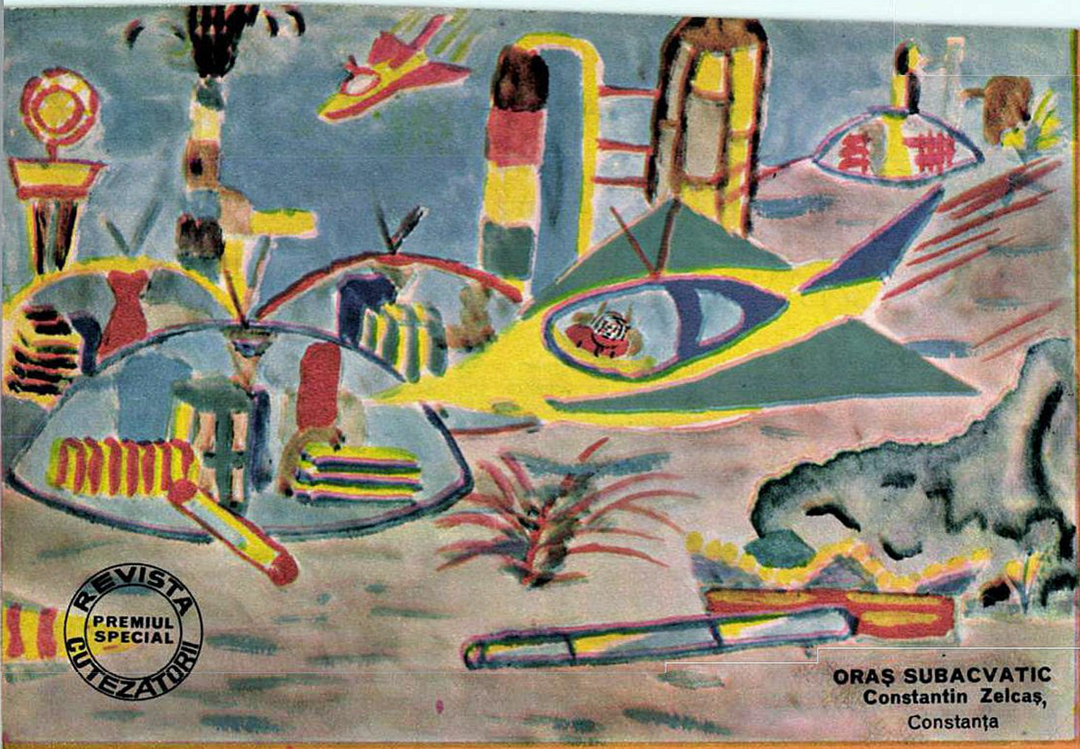

ORAŞ SUBACVATIC
Constantin Zelcaş,
Constanţa

Parcă anii au fost purtaţi pe aripa vîntului, aşa de repede s-a scurs şirul unduitor, ajungînd la 45. Sîntem în anul 2000, în România, ţara minunatelor realizări în domeniul ştiinţei, tehnicii şi culturii, ţara care pornise de la o agricultură slab dezvoltată şi care a ajuns pe drumul socialismului şi apoi în comunism cu o industrie înfloritoare, industrie ce se bazează pe tehnica cea mai modernă şi creşte şi în prezent într-un ritm alert. Multe dintre renumitele industrii capitaliste au rămas în urma noastră şi nu este posibil să ne ajungă, fiindcă ritmul nostru de dezvoltare este mult mai rapid.

În asemenea stadiu de creştere se află România, acum, cînd eu îmi încep călătoria în circuit. Pornesc din fostul orăşel Aleşd, azi oraş mare, cu industrie modernă, cu cea mai mare fabrică de ciment din ţară, cu trenul electric ce merge cu 700 km/h şi pe o singură şină suspendată. Locomotiva este teleghidată. În aproximativ 11 minute sîntem în frumoasa gară din Cluj. Iau apoi un taxi teleghidat şi merg la vechea grădină botanică pe autostrăzile binecunoscute. Spre uimirea mea constat că în prezent aceasta găzduieşte toate speciile florei terestre şi subacvatice de pe glob. Într-o seră special amenajată sînt cultivate algele aduse de pe alte planete.

Adînc impresionat, mă urc în trenul cu ruta Oradea—Cluj—Braşov—Bucureşti şi nu cobor decît în oraşul de la poalele Tîmpei. În ţara noastră acum nu avem decît trenuri electrice de mare viteză, teleghidate, care au înlocuit definitiv locomotivele Diesel şi Diesel-electrice. La căile ferate totul este automatizat. Aici, la Braşov, este un mare nod de căi ferate. Gara mi-a plăcut foarte mult, cu toate că are vreo 40 de ani.

Am vizitat uriaşa uzină braşoveană «Tractorul», ale cărei produse sînt mult solicitate peste mări şi ţări. După vizitarea uzinei am urcat la Poiana-Braşov pentru a asista la un concurs de schi în plină vară. Am coborît cu telefericul. Acesta rămăsese aproape ca pe vremea cînd eram copil. În aceste locuri întîlneşti veselia la tot pasul. Lume mai veselă nu prea cred că întîlneşti să tot mergi. Locurile acestea mi-au luat cam mult timp. Am petrecut noaptea la noul hotel turistic «Capra neagră», unde mi s-a oferit o cameră foarte confortabilă.

În zori, cînd ne-am trezit, cerul era înnourat. Împreună cu mai mulţi cunoscuţi am plecat cu un autocar O.N.T. spre Colibaşi, la marea uzină de autoturisme româneşti, unde au început să fie fabricate maşini cu marca «Dunărea 58» care s-au dovedit deja excelente la concursurile recente de mare viteză.

Aici, la Colibaşi, la trei minute coboară de pe banda rulantă o nouă maşină «Dunărea 58». Despre vechea marcă «Dacia 1100» ştim cu toţii că nu demult a participat la un concurs de automobile vechi.

M-am despărţit cu o impresie plăcută de marea uzină de la Colibaşi şi m-am îndreptat spre Piteşti oraş vechi, reînnoit. Aici am făcut cunoştinţă cu podul suspendat deasupra oraşului. Suind podul, ai o privire generală a oraşului cu blocuri înalte de 15—20 de etaje. Centrul oraşului este dominat de un falnic zgîrie-nori.

Poposind la vechiul hotel «Argeşul», am avut prilejul să constat şi aici confortul şi buna primire de la Braşov. Parcă nu-ţi vine să calci pe covoarele ce strălucesc de curăţenie. Noaptea am visat că sînt acasă şi le povestesc celor din familie lucrurile văzute.

Pornind a doua zi spre Bucureşti cu acelaşi autocar, am avut prilejul să constat că Bărăganul îşi păstrează cu cinste numele de «grînarul ţării». Spicele mari, aurii, se leg-

nau în adierea vî
la Bucureşti dup
ştiu precis, pent
ceasul). Autostră
terial plastic fac
ţile autocarului. N
chea capitală bloc
parcuri întinse, o
veseli.

Teatrul Naţional
reştiului se înalţă
unui ostaş ce pă
acest furnicar de
Republicii, străluc
flectoarelor, devin
did. Palatul Poşt
curînd, arată ca
cămaşa-i albă. B
teşte într-o mare
maşină mai tulbur
profunda linişte
parte a Capitalei
Aeroportul Otope
ce în ce mai mult
corde» şi altele d
platoul de beton.

Dornic să văd
străjuieşte deasu
despărţit de scum
nul cu care am
cu acela cu care
Cluj.

Vechiul Tomis,
marele Ovidiu, Co
pentru toţi cei c
cu ea, primeşte a
tot mai mulţi atraşi

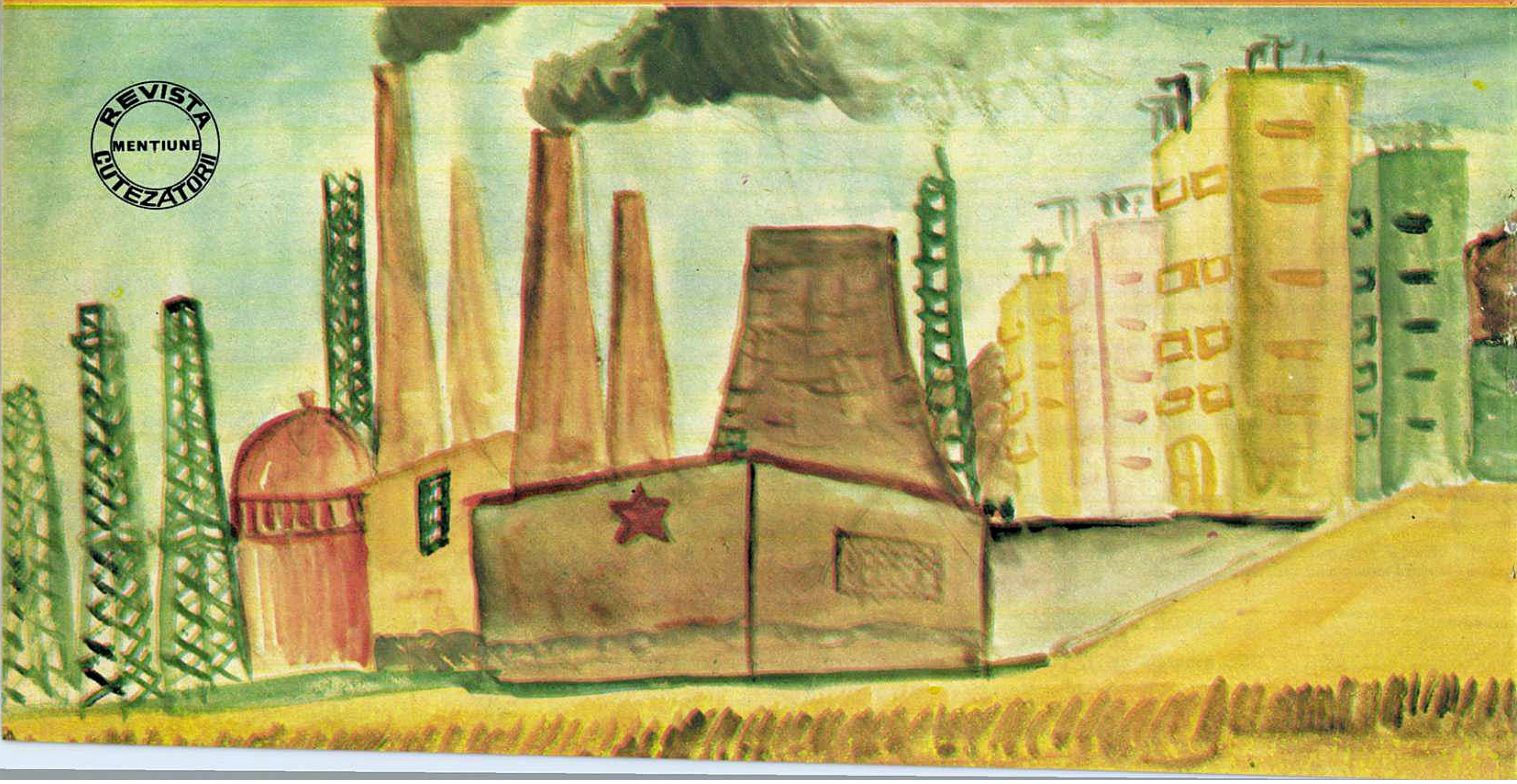

PORTAJ
N ANUL
0 0 0

REVISTA CUTEZĂTORII PREMIUL II

ntului. Ajungem
cîtva timp (nu
u că mi-a stat
le largi de ma-
unoştinţă cu ro-
primesc în ve-
uri foarte înalte,
ameni harnici şi

din centrul Bucu-
falnic, asemeni
zeşte liniştea în
oameni. Palatul
nd în lumina re-
nou şi splen-
elor, renovat de
Făt-Frumos în
înul Ateneu plu-
de linişte. Cîte-o
din cînd în cînd
în care această
este cufundată.
ni primeşte din
e avioane «Con-
e mare tonaj pe

erul de azur ce
ra mării, m-am
pa Capitală. Tre-
călătorit semăna
venisem de la

loc trist pentru
nstanţa, loc vesel
fac cunoştinţă
de an oameni
ca de un magnet

de bătrînul Pont Euxin ce găzduieşte primul oraş subacvatic românesc cu acelaşi nume. Mamaia a predat de mult Mangaliei ştafeta în ceea ce priveşte renumele de cea mai vestită staţiune de pe malul mării. De aici, de la Mangalia, luînd un costum de scafandru, am pornit cu un fel de teleferic pe sub apă pînă la oraşul subacvatic. Sub apă oraşul este splendid. Becuri electrice imense luminează drumul pînă la oraş. Peştii se plimbă ca la ei acasă pînă la intrarea în oraş. Le e teamă să meargă mai departe.

Aici e ca în oricare oraş. Aici poţi merge şi la cinema. La intrare, într-o cameră dai costumul de scafandru. După ce ai văzut filmul, vii şi iei de la garderobă costumul şi pleci mai departe. La întoarcere, după scurta vizită, am plecat cu un submarin spre suprafaţă, care aici are rol de autobuz.

Am vrut neapărat să văd şi balene dacă am ajuns pînă la Constanţa. Pentru aceasta am vizitat acvariul construit cu mulţi ani în urmă. În bazinele luminate mişună tot felul de specii de peşti de la cei mai mici pînă la «uriaşii mărilor». Am văzut şi balene albastre, rechini de toate felurile şi alte animale marine interesante. Am luat apoi o masă foarte gustoasă la Cazino. Trecînd spre sala sporturilor, am aruncat o privire şi spre vechiul far care în prezent este socotit ca piesă de muzeu.

Am părăsit apoi Constanţa îndreptîndu-mă spre Galaţi, vechi port naval şi centru siderurgic.

În legătură cu acest oraş mi-a rămas o amintire nu prea plăcută de prin anul 1966 cînd, aflîndu-mă tot într-o călătorie prin ţară, m-am rătăcit de părinţi. Faleza mi-a adus noroc, căci aici m-au regăsit părinţii, privind la un vapor care ancorase în acel loc. Aici am făcut cunoştinţă cu cel de-al doilea pod suspendat, de unde ai o imagine clară a oraşului cu staţia sa de radar.

Nezăbovind prea mult la Galaţi, m-am îndreptat spre inima Moldovei, spre cetatea de scaun a lui Dimitrie Cantemir, Iaşul, leagănul lui Eminescu. Oraşul de pe malul Bărăganului şi-a deschis porţile şi înaintea noastră, a celor ce mergeau să-i vadă nenumăratele locuri minunate ca biserica Trei Ierarhi, Palatul culturii ce se află sub oblăduirea măreţei statui a lui Ştefan cel Mare, Bojdeuca din Ţicău, teiul din dealul Copoului sub care stătea deseori geniul poeziei româneşti. Din toate acestea nimic nu mi-a scăpat din memorie. Iaşul nu şi-a dezminţit renumele în faţa nimănui şi nu şi-l va dezminţi niciodată. El arată la fel de proaspăt şi nou ca orice alt oraş.

M-am despărţit cu greu de acest oraş al amintirilor plăcute. Turboreactorul m-a purtat peste falnicul lanţ Carpatin. Iată-mă din nou în Ardeal, loc minunat pe care Bălcescu l-a ştiut descrie în adevărata lui culoare.

După un scurt popas la Cluj, m-am reîntors pe meleagurile natale.

DINU ŢUŢU
com. Lugaşul de Sus,
jud. Bihor

●

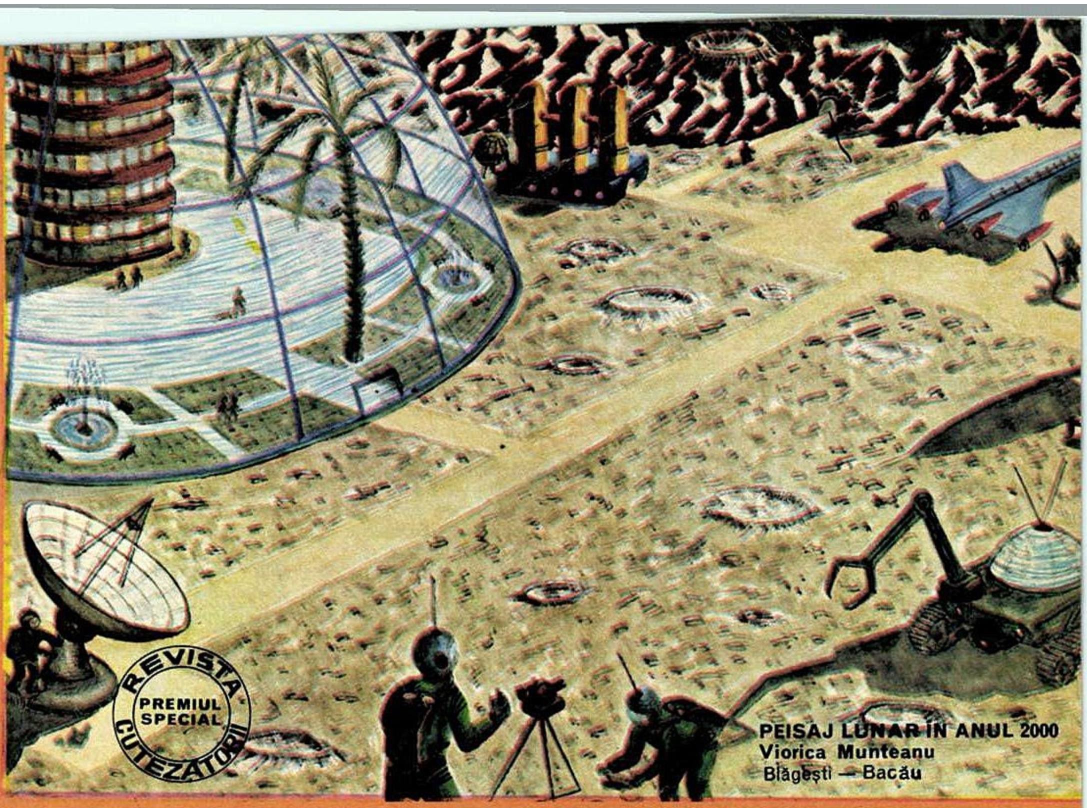

PEISAJ LUNAR ÎN ANUL 2000
Viorica Munteanu
Blăgeşti — Bacău

REVISTA CUTEZĂTORII MENŢIUNE

Vocaţie de cutezător

Sînt om. Şi-n fiecare seară
Privesc stelele.
Iar în zori, ochii sînt
Oglinda soarelui.
Sînt cutezător. Şi-ncerc
Să fac o coloană infinită
În univers, pe care să
caut la lumina stelelor,
Alte fiinţe raţionale, prieteni.
Sînt cutezător. De aceea
Omul mă va alege
În lupta cu spaţiile, cu timpul,
Să-i fiu mesager prin nemărginire.
Şi cu făclia vieţii în suflet,
Călăuzit de o stea,
Voi învinge.
Iar steaua se va numi:
Prietenia.

Gabriel I. MĂLUREANU
cl. a VIII-a B,
Şcoala generală nr. 195,
Bucureşti

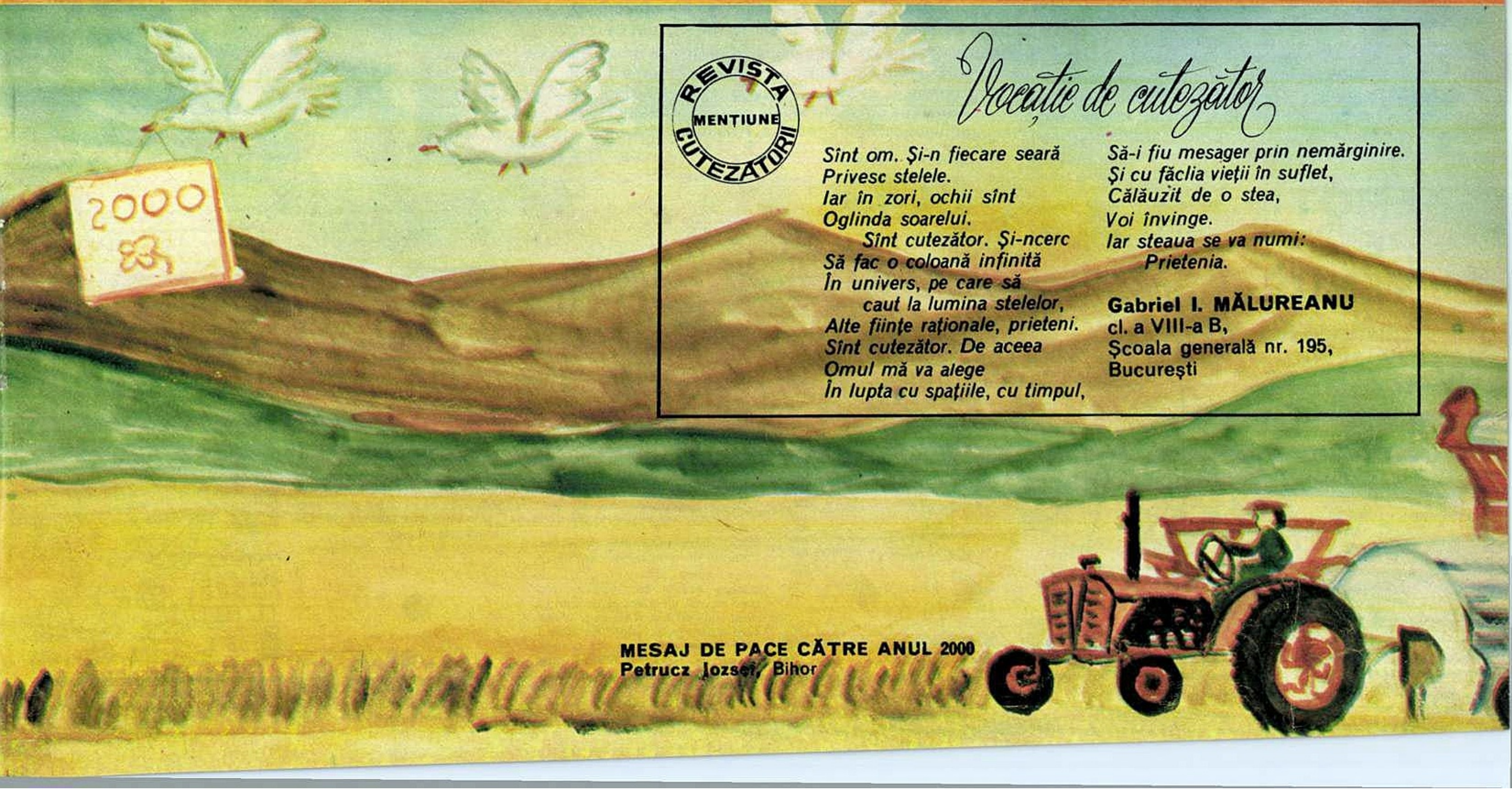

MESAJ DE PACE CĂTRE ANUL 2000
Petrucz Jozsef, Bihor

REVISTA CUTEZĂTORII MENȚIUNE

În ziua aceea înăbușitoare a anului 2050, împreună cu colegii mei, profesori de astronomie și ei la aceeași universitate marțiană, ne pregăteam să luăm masa în «Salonul de sare». Vă închipuiți că era cel mai retras locaș natural în care te puteai apăra de razele soarelui. Spun natural, pentru că în vremurile astea nu e deloc greu să obții, prin simpla manevrare a unui buton, orice temperatură, indiferent de condițiile climaterice. Ne așezarăm cu toții, conform unui vechi obicei, în jurul unui disc de sticlă pe niște cuburi de argint care simbolizau un valoros monument pămîntean realizat cu aproximativ un secol în urmă. Din mijlocul mesei se ridică o micuță «coloană a infinitului», plăsmuită după un model ce data cam din aceeași epocă. Pe suprafețele ei netede se aprindeau lumini colorate care ne sugerau conținutul diferitelor preparate. Le-am ales pe cele bogate în glucide, căci la etatea mea aveam nevoie de energie ca să fac față cu succes conferinței ce urma să o țin peste puțin timp în «Amfiteatrul Soarelui» de pe Terra. În timpul acestui intim' dejun, nu se vorbi deloc, fiecare meditînd la întîlnirea ce urma să aibă loc. Am terminat destul de repede, ne-am urcat într-un taxi spațial și am făcut o mică plimbare pînă pe Saturn, de unde urma să-i luăm pe ceilalți și să întregim astfel echipajul care acum 50 de ani a pornit întîia oară în căutarea unor corpuri cerești locuite de ființe raționale, în afara sistemului solar. Toți 15 eram bucuroși că vom putea vorbi tineretului de temerara expediție din anul 2000. Am fost întîmpinați cu ovații, cu urale și, închipuiți-vă, cu flori, flori adevărate, cultivate în niște sere subacvatice. Ne-au condus în «Amfiteatrul Soarelui» care fremăta de glasurile atît de felurite ale spectatorilor veniți de pe 5 planete ale sistemului solar. Erau tineri indigeni sau coloniștii tereștri (dacă populația va continua să crească în ritmul actual vom fi nevoiți să colonizăm toate cele 9 planete) și erau nerăbdători să afle acea uimitoare povestire din glasul unora care au trăit-o. Astfel că, după o scurtă introducere, președintele marelui prezidiu, adică cel care în anul 2000 fusese comandantul navei cosmice «Terra», îmi dădu cuvîntul, ca unuia ce mă pricepeam mai bine, deoarece pe vremuri îndeplinisem misiunea de reporter al expediției. Mă sculai și, după ce am domolit aplauzele sălii, adresai tuturor cîteva cuvinte de mulțumire pentru buna intenție de a reuni după atîția ani pe veteranii teribilei expediții. Dar pentru că în privirile tuturor se citea nerăbdarea, am trecut deîndată la subiectul povestirii. Așadar, să ne întoarcem cu 50 de ani în urmă...

...Ce mai forfotă era atunci în jurul rampei de lansare a rachetelor! Mulțimea se agita gesticulînd, ziariștii se îngrămădeau cu aparatele lor indiscrete de filmat și fotografiat, cu magnetofoane miniatură. Dar pe toți îi liniști pe dată numărătoarea inversă care răsuna în niște amplificatoare uriașe ...5, 4, 3, 2, 1, 0. Racheta țîșni cu o viteză uluitoare chiar pentru vremurile acelea pe care oamenii le numeau «epoca marilor viteze». Într-adevăr, în mai puțin de 1 an trebuia să ajungem în afara sistemului solar, pe o planetă, o anume A_5, pe care se bănuia că ar exista viață într-un stadiu foarte înaintat. Calculele de pe Pămînt se dovediră exacte căci «Terra» atinse suprafața planetei A_5. Dar spre surprinderea noastră, a tuturor, am aterizat pe o pistă specială destinată navelor cosmice, care după cum am constatat puteau atinge dimensiuni mult mai mari. Nu ne-am mirat atît de existența rampei — doar bănuiam că A_5 e locuită — cît de faptul că după datele furnizate de observatoarele noastre de pe Lună aici se afla un deșert, dar ce să-i faci, necunoscutul îți oferă întotdeauna surprize, după cum ne-am convins imediat. Cum am pășit pe A_5, ne întîmpinară glasuri vesele care strigau la noi într-o limbă necunoscută. Pista era înconjurată de o mulțime de oameni, da, oameni, căci natura îi croise exact după tiparul nostru, atîta doar că aveau dimensiuni ceva mai mari. Apoi se apropie de noi un vehicul ciudat, un fel de «ciupercă» cu pereții pneumatici, care sălta pe unicul picior. Din ea au coborît două ființe asemenea întru totul cu cele de pe pistă, adică niște oameni mai mari decît noi, care ne-au invitat zîmbind în straniul lor «automobil» ca să folosesc un termen la modă atunci. Am urcat toți 15 și abia înăuntru ne-am dat seama că «ciuperca» era destul de încăpătoare. Oamenii ne-au urat «bun-venit», într-una din limbile considerate universale în acea vreme, ne-au asigurat că ne aflăm între prieteni și ne-au rugat să avem puțină răbdare pînă vom ajunge la destinație. După cîteva minute am coborît cu toții în fața unei clădiri de formă sferică, am pătruns înăuntru și cei doi ne poftiră să ne așezăm. Se ivi apoi un al treilea care ținea în mîini un fel de papirus dintr-un metal foarte maleabil. Individul se înclină în fața noastră zîmbind, desfăcu sulul, îl introduse într-o fisură a peretelui și apăsă pe un buton albastru. Atunci văzurăm proiectată imaginea unui obiect zburător, turtit dorsoventral, care executa mișcări circulare, emițînd niște sunete ciudate. Deodată se opri și din el se desprinseră alte corpuri semisferice, mai mici, dar cu o viteză mult mai mare.

— Sînt niște stații de cercetare — vorbi omul de lîngă ecran — însă nu toate. Printre ele sînt și simpli bolovani de materie care ne-au acoperit acțiunile.

Urmăream drumul jumătăților de sferă și o bănuială mi se strecură în suflet... Și cred că nu numai mie... Privi cu neîncredere pe cel de lîngă ecran. El zîmbi și dădu afirmativ din cap. Lîngă mine auzi o șoaptă»:

— Nu cumvaa!?

Micuțele nave se apropiau de o planetă, sus, în stînga ecranului apăru o notiță explicativă: «Terra». Așadar, acesta era Pămîntul învăluit în albastrul atmosferei! Cele cîteva puncte albe fulgerară cu foc voalul protector al planetei.

— Farfurii zburătoare! spuse deodată comandantul nostru. Vorbise în numele tuturor, căci toți gîndeam la fel. Gazda noastră de pe A_5 apăsă din nou pe butonul azuriu, imaginea se întrerupse și «papirusul» fu zvîrlit afară. După ce îl puse cu grijă într-un buzunar al costumului, începu:

— În urmă cu multe mii de ani pe Terra se petrecu zguduitoarea scufundare a Atlantidei, continentul cel mai vechi, scufundare la care au asistat din întîmplare și cîteva nave de recunoaștere, pe care locuitorii de pe A_5 le-au trimis pentru a vedea ce se întîmplă pe Pămînt. Nu ar fi reușit să salveze nimic dacă coborau, astfel că au privit totul de la înălțimea de cîteva sute de kilometri la care se aflau. Calamitatea s-a petrecut într-o singură noapte, astfel că a doua zi caravanele care voiau să ajungă din Peru în Egipt s-au pomenit în fața unui ocean care luase locul Atlantidei. Una dintre nave s-a îndreptat totuși spre Pămînt, a aterizat pe continentul Eurasiei și cosmonauții au căutat să ia legătura cu băștinașii; au căutat să-i îmbuneze cu arme și daruri, dar acestea nu făceau decît să sporească neîncrederea oamenilor care atribuiau străinilor aceștia puternici catastrofa de peste noapte. Oricît s-au străduit astronauții să afle ceva de la ei nu au reușit decît să-i înspăimînte. Pe A_5 Consiliul suprem a hotărît atunci să nu mai intervină în viața pămîntenilor pînă cînd aceștia nu vor atinge o anumită treaptă de dezvoltare. Acest fapt s-a petrecut în urmă cu aproximativ 2000 de ani pămîntești și cam 30 de ani de pe A_5. S-a hotărît totuși supravegherea atentă a procesului de dezvoltare prin observatoare de felul celor care le-ați văzut la început pe ecran și a căror acțiune era camuflată de bulgării aceia de materie care reacționează absolut la fel pătrunzînd în atmosferă. Astfel noi, cei de pe A_5, am remarcat deosebitul salt pe care oamenii l-au făcut în ultimele două secole pămîntene și de aceea ne-am intensificat cercetările, ba chiar am și coborît de cîteva ori, dar nu ne-am arătat. Acum că ați reușit să pătrundeți în cosmos, să colonizați cîteva din planetele sistemului solar, v-ați aventurat cu explorările pînă în zona planetei noastre, noi am considerat că veți putea ateriza și de aceea nu v-am stingherit acțiunile. Sper că sînteți mulțumiți că ați elucidat problema O.Z.N.-urilor care v-a frămîntat atîția ani.

Omul de lîngă ecran tăcu.

— Da, asta e într-adevăr extraordinar — spuse comandantul nostru cu un calm desăvîrșit. Așadar, desenele misterioase din Sahara ce înfățișau oameni cu un fel de cască de cosmonaut...

— Da.

— Și basoreliefurile de pe piramida Meuja care înfățișează un aparat de zbor în atmosferă — se auzi un glas tremurînd.

— Da, ·da.

Mist
FARF
ZB

EMOȚIE PE VENUS

SERIAL ȘTIINȚIFICO-FANTASTIC

de MITICĂ VIȘNIEC
Rădăuți

REVISTA CUTEZĂTORII PREMIUL III

Anul 2 000. Eu și un prieten de-al meu trebuia să întreprindem niște cercetări subacvatice într-un mare lac de pe Venus.

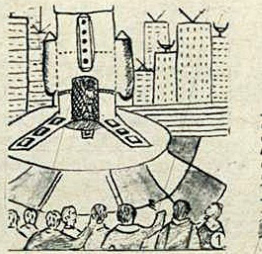

1. Am decolat din București la ora 8 și 30.

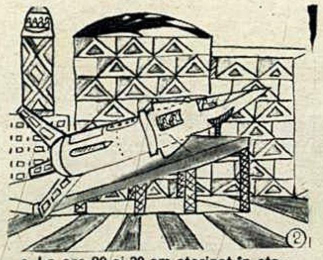

2. La ora 20 și 30 am aterizat în stațiunea de pe Venus, aflată pe malul lacului.

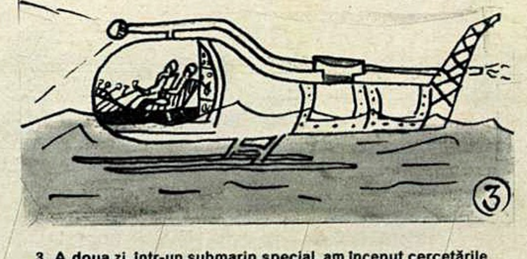

3. A doua zi, într-un submarin special, am început cercetările în apele lacului.

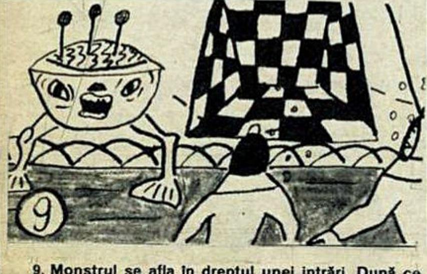

9. Monstrul se afla în dreptul unei intrări. După ce ne-a privit, a dispărut prin ea. Ne-am luat după el.

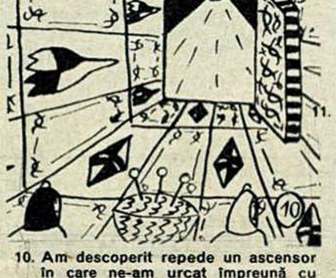

10. Am descoperit repede un ascensor în care ne-am urcat împreună cu monstrul atît de pașnic.

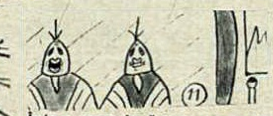

11. Într-o mare încăpere, ne-au întîmpinat doi venusieni care ne-au spus: *«Bine ați venit, dragi pămînteni, în laboratorul nostru. Noi știm că voi ați aterizat pe Venus, că ați ridicat aici stațiuni și orașe. Tot timpul v-am urmărit din umbră. Pînă acum ați crezut că planeta noastră e nelocuită. După cum vedeți, v-ați înșelat. Noi trăim în apă, iar pe uscat ieșim numai în costume de protecție. Tocmai voiam să ne arătăm, cînd cu ajutorul unor aparate electronice am aflat despre expediția voastră subacvatică. De aceea v-am construit cu ajutorul tubului electronic niște tunele, care să vă apere de primejdii, și v-am trimis această călăuză. Și acum iată-vă aici.»*

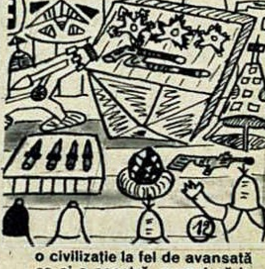

12. Venusienii ne-au prezentat întreg laboratorul lor, iar noi ne-am dat seama că aveau o civilizație la fel de avansată ca și a noastră, numai că le lipseau posibilitățile de a călători în cosmos.

Planeta CUKI-AMATA-KU

REVISTA CUTEZATORII
PREMIUL III

E pe la începutul primăverii și crizalbii strălucesc în lumina soarelui ca mici steastrulețe, dînd impresia unei bolți verzi, presărată ici și colo cu nourași albi. Nezi mă strigă: «Lu-Carmen, astronava e gata! Lasă terranatura și vino!» «Mai stai, Nezi! Știi cît de mult îmi place să privesc soarele soastrului»!

După vreo cinci astminute, mă îndrept spre navă, în ușa căreia Nezi mă aștepta, spunîndu-mi puțin ironic: «În sfîrșit, te-ai hotărît să te desparți de cîmpia ta de smarald. Of, terranatura ta!»

Odată instalate în spațioasa cameră de comandă, Nezi aprinse un bec roșu, care avu proprietatea să declanșeze agerimea robotului Tel, mecanicul inițiat în conducerea astronavei. Pentru un moment, se creează un zgomot puternic, care face desprinderea de pe Terra, urmînd apoi o liniște deplină, în care astronava se înalță în direcția planetei Cuki-amata-ku.

În cîteva clipe, lumina care învăluie nava se transformă într-un întuneric deplin. Tel, specialistul nostru, aprinde becurile de serviciu și o lumină lăptoasă înconjură mijlocul nostru de locomoție. Peste două astere coborîm pe planeta Cuki-amaților care ne întîmpină cu binecunoscuta lor politețe. Prin intermediul atafonului, Nezi chemă un quintobuz, care cu viteza luminii ne duse de pe rachetodrom spre centrul capitalei cuki-amaților-Calambrida

Interesant! Casele din Calambrida și în general din orașele cele mai moderne ale acestei planete sînt într-o veșnică mișcare. Ocupă un spațiu mic și totuși mare. Sînt construiți niște piloni uriași pe care, în formă circulară, sînt atașate, sînt construite ca într-un leagăn gigantic, mii de căsuțe care la anumite ore fixe încep să se rotească încet în sensuri inverse în așa fel încît stînd undeva jos și privind acest dans uriaș de case înnebunitor de frumos, de fascinant, să te cuprindă o bucurie uriașă că ești om, indiferent pe ce planetă locuiești!

Și dacă sînt oameni, sînt și flori, și aceste flori sînt plantate pe acoperișul locuințelor, plante teribil de curioase unde predomină jocul de culori al frunzelor violete și albastre. În atmosferă plutește un parfum nemaiîntîlnit pe Terra, parfum pe care-l emană aceste plante și care stăruie în întreaga atmosferă.

În adevăr, e fascinant!

Am stat împreună cu Nezi 20 de zile, timp în care am vizitat mult din Cuki-amata-ku. Trebuie să menționez că dacă pe planeta noastră sînt țări diferite cu capitalele specifice, pe planeta vizitată de mine nu există decît o singură lume, imensă, uriașă, unde domnește în permanență o atmosferă de pace, de liniște, unde stăruie mereu dorința de progres, de cucerire, de imensă civilizație. Singurul element total străin cuki-amaților este războiul. Nu cunosc și nici nu pot să înțeleagă, să priceapă ce poate însemna o luptă între doi sau o imensitate de oameni. Nu pot concepe acest lucru.

Formidabilă această culoare albastră care domnește aproape peste tot. Ea, de fapt, deosebește pe omul pămîntean de cuki-amat.

Acești oameni, da, oameni cu pielea albastră ca azurul nostru, cu reflexe spre verde, de o înălțime considerabilă — în jurul a 2 și 2,50 metri — cu un cap aproape triunghiular, din care scînteie ochii pe o linie perfect dreaptă, cu nas drept sub care domină o gură splendidă, cu buze frumos arcuite, și care, curios, la femei sînt de culoarea portocalei, iar la bărbați ca zmeura. E totuși ceva curios la ei, ceva interesant și nu pricepeam la început ce?! — podoaba capilară. Este mai mult un gen de puf de culoarea aurului roșu, fin, subțire și ca un joc de inele, care nu crește niciodată mai mult de maximum 7 cm.

M-am frămîntat enorm, întrebîndu-mă prin ce anume aduc femeile cu Gioconda? Da, prin lipsa sprîncenelor, și prin zîmbetul enigmatic, prin blîndețea pură care le caracterizează și prin absoluta lor sinceritate. Cîtă deosebire totuși de multe dintre femeile Terrei!!

Cîte nu aș putea să spun din impresiile mele de pe această planetă de vis!? De pe această planetă a albastrului și a violetului, de pe această planetă a liniștii și a vieții totuși destul de trepidantă, unde totul este destinat armoniei și omului!...

Timpul care este același și la noi și la cuki-amati, cu toate că ei trăiesc în jurul a 175 de ani vîrsta medie, timpul acesta a trecut teribil de repede și vestește reîntoarcerea pe Terra. Ca și la sosire, quintobuzul ne duce spre rachetodrom, lăsînd în urmă frumoasa Calambrida de care mă leagă atîtea amintiri splendide, atîtea vise...

Tel își face datoria, iar eu, cu inima grea, îmi iau un ultim rămas bun de la Cuki-amata-ku, de la iubita Nezi cu care am petrecut atîtea zile plăcute. Și totuși reîntoarcerea mi-a adus o mare bucurie, mie, care tînjeam după cîmpia de smarald presărată cu crizalbi, după albaștrii croazini și frumoasele gorandele roșii, galbene și mov. Cît e de frumos și pe Pămîntul meu!

……

Lucrez de cîtva timp la un album în care descriu călătoria mea pe planeta Cuki-amaților. L-am terminat! Îl mai răsfoiesc încă o dată și din ochi încep să-mi curgă mici mărgăritare. Gîndul îmi zboară către prietena mea și în gînd îmi spun, și-i spun: «Cînd vei reveni, tu vei fi în floarea vîrstei, iar eu doar o simpatică bătrînică. Deci... adio, Cuki-amata-ku! Adio, Calambrida! Adio, enigmatică Nezi!!

CARMEN LUCACI, cl. a. VII-a B,
Liceul nr. 3, Bacău,

— Adevărat? Mamă, o să cresc și eu acolo o floare! Vreau un clopot de sticlă s-o apăr de vînt și de fiare!

— Doar tu știi bine că acolo e pustiu, Mihai! E adevărat că de mult, acum cîteva sute de mii de ani, a fost acolo o civilizație pe care noi, astroarheologii o dezgropăm și o studiem, dar acum pe asteroid nu sînt nici fiare, nu e nici vînt, dar nici apă și nici aer ca să-ți poți crește floarea, nu-i decît piatră și praf.

— Totuși, mămico, am s-o cresc. Am să-l întreb și pe «Seneca» cum să fac, am să aduc apă, am să-i fac un microclimat artificial, am să lupt! Micul prinț cum a putut? Ce frumoase povești erau în antichitate, mămico!

— Asta e o poveste și pentru oameni mari, și nu e chiar din antichitate, dar îmi pare bine că ți-a plăcut. Și-acum, hai la masă!

Mîncară și după aceea toată ziua Mihai făcu pregătiri pentru marea lui aventură. Mergea pe asteroid! Se sfătui cu tartorul și aduse tot ce spuse acesta, își făcu un plan de «bătaie». Mîine va avea și el floarea lui, va avea de cine să îngrijească, pe cine să vegheze... Ba nu! El va crește o grădină întreagă! Doar trăiește în era rachetei fotonice! Multe flori. O grădină! De ce să fie acolo numai piatră și praf? Sînt doar atîția copii în spațiul YB! Și pe To l-a luat tatăl său pe asteroid încă de acum o lună. Și poate o lasă și pe Li măicuța ei... Dacă punem toți umărul și dacă mama mi-l dă și pe «tartor» în ajutor, nu mai încape vorbă că facem grădina! Și cînd vine tata, ce-o să mai rîdă, așa, tare, cînd o să vadă și poate o să-l ia pe genunchi, ca acum trei ani, cînd a plecat... Ei, pe genunchi! Acum e prea mare ca să-l mai ia pe genunchi! O să-i strîngă mîna voinicește: «Bravo măi, omule!»

DANIELA ANDREICA
cl. a VI-a A,
Șc. generală nr. 1, Turda

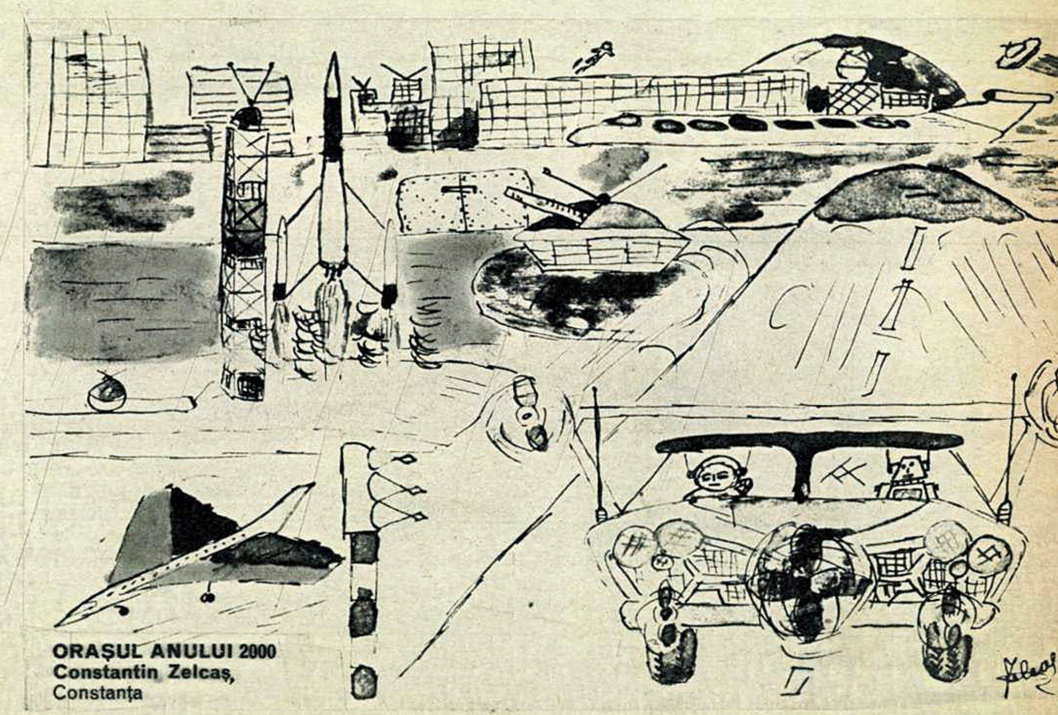

ORAȘUL ANULUI 2000
Constantin Zelcaș,
Constanța

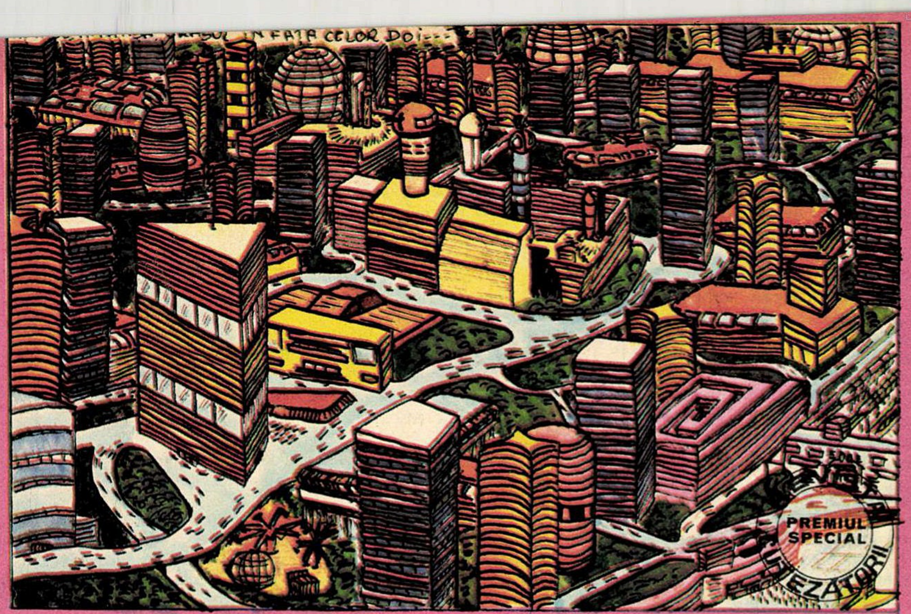

ÎN CETATEA ANULUI 2000

În pragul dintre cele două milenii — al doilea și al treilea — un tînăr student are de executat proiectul unui oraș. Pentru aceasta îi face o vizită unchiului său, care lucrează într-un institut de cercetări și căruia vrea să-i ceară niște consultații în această privință. Dar impresionat de frumusețea și modernitatea marelui oraș în care locuiește unchiul său, nepotul uită de proiect și ne descrie, în cuvinte și imagini color, tot ceea ce vede.

Acesta este, pe scurt, rezumatul serialului aparținînd elevului **Zeno Bogdănescu** din Timișoara, din care, din lipsă de spațiu, vă prezentăm numai o imagine.

erul
uriilor
urătoare

— Și pictura aceea dintr-o biserică iugoslavă care înfățișează o navă cosmică...

— Da, toate acestea sînt mărturii ale prezenței străbunilor noștri pe Pămînt.

— Bine, dar capetele acelea uriașe, sculptate în blocuri masive de piatră, n-au putut fi realizate de oamenii acelor timpuri, cu uneltele lor care... oricum..

— Nu, acelea sînt mici amintiri pe care bunicii noștri le-au plăsmuit cu aparatele lor perfecționate.

În ciuda numeroaselor întrebări care curgeau ca o avalanșă spre gazda noastră de pe A_5, pînă tîrziu nu ne-am săturat să mai aflăm ceva nou. Orișicum, o dată ce aflasem secretul «farfuriilor zburătoare» se cuvenea să-l cunoaștem în amănunte.

Stăteam puțin cam înghesuiți în micul nostru vehicul spațial, dar nimeni nu se sesiza, parcă ne-ar mai fi răsunat încă în auz aplauzele sălii, sau parcă am mai fi încă asaltați de ziariștii la fel de nerăbdători ca în urmă cu 50 de ani... Ne îndreptam spre Marte... Masa de seară o vom lua de astă dată toți 15, împreună

DORINA EMILIA IANCU
cl. a VIII-a, Șc. generală nr. 4,
Botoșani

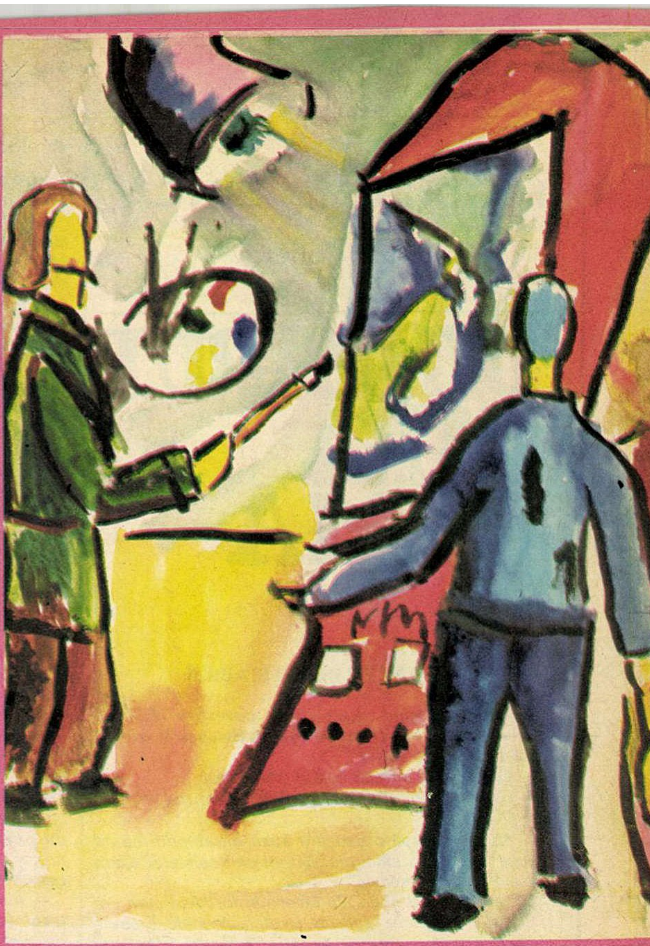

Eroii elevului Alexandru Dohi *din Sighetul Marmației se angajează și ei într-o călătorie spațială. Scopul pe care și-l propun, după cum rezultă din serialul distins cu premiul revistei Jóbarát, este de a regăsi o cosmonavă pierdută pe o planetă îndepărtată. Imaginea alăturată ne arată cum își închipuie Alexandru momentul hotărîtor al startului. Cosmonauții Terrei trec prin multe peripeții, servesc o masă copioasă de... pastile, se luptă vitejește cu niște cactuși, îi înfruntă pe locuitorii nu prea prietenoși ai acelei planete și... ca să nu lungim vorba, în cele din urmă omul iese și de astă dată biruitor.*

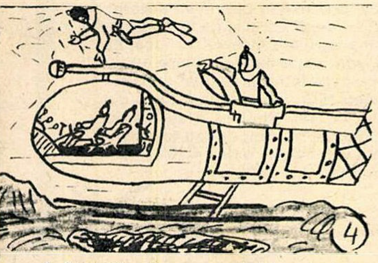

4. Ajunși în adinc, am oprit submarinul, am ieșit amîndoi din el și am pornit mai departe.

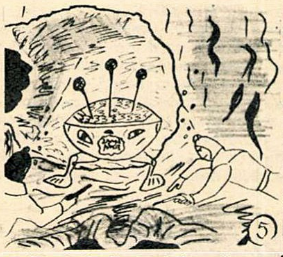

5. Deodată, din umbră, apăru un monstru ciudat. Dar nu ne-a atacat, ci s-a întors și a plecat, depărtîndu-se de noi.

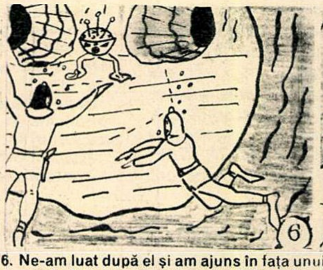

6. Ne-am luat după el și am ajuns în fața unui perete în care se vedeau intrările a două tunele. Monstrul s-a oprit între ele.

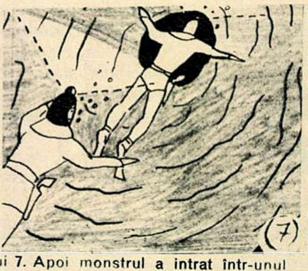

7. Apoi monstrul a intrat într-unul dintre tunele. Ne-am luat după el.

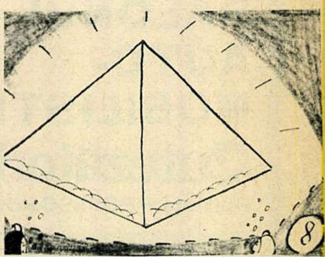

8. La un moment dat tunelul se lărgea și în fața noastră a apărut o superbă piramidă.

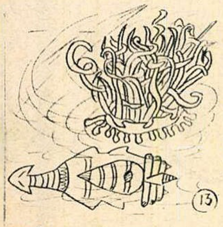

13. Împreună cu cei doi venusieni am urcat într-un submarin. Deodată o creatură înfricoșătoare...

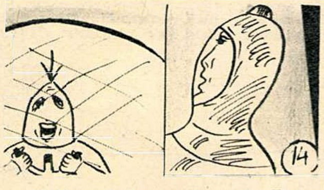

14. Venusienii erau îngroziți. Nici una dintre armele lor nu puteau doborî acest monstru subacvatic.

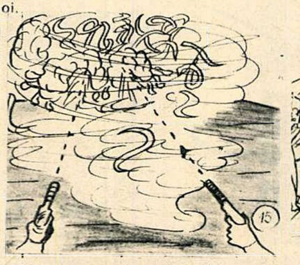

15. Am încercat cu pistoalele noastre și gloanțele s-au dovedit eficace.

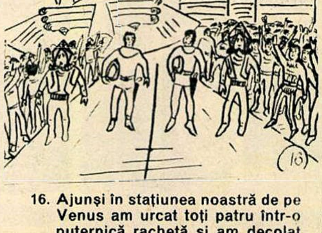

16. Ajunși în stațiunea noastră de pe Venus am urcat toți patru într-o puternică rachetă și am decolat cu direcția Pămînt.

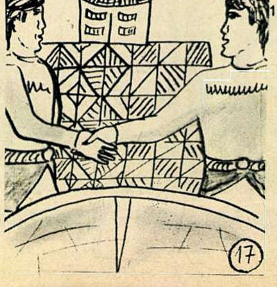

17. Prietenii ne-au făcut o primire călduroasă, iar directorul institutului nostru de cercetări cosmice ne-a felicitat pentru încheierea cu succes a misiunii.

HARALAMB ZINCĂ

Roman foileton

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

VI
O REACŢIE INEXPLICABILĂ

Primul meu gînd, după citirea povestirii «Botezul focului», a fost să-l chem pe Dragoş Balaban la telefon şi să-l invit la o cafea.

— Cînd? mă întrebă fostul paraşutist.

— Chiar acum, precizai eu. Aveai ceva mai bun de făcut?

— Nu, nu! După o pauză îl auzii întrebîndu-mă cu o voce înecată în sfiiciune: Mi-aţi citit caietele? Cum vi se par? Ce credeţi?

Uf, eternele întrebări ale începătorilor! Aşa cum era şi firesc, el se gîndea la ale lui, iar eu la ale mele. Trebuie să recunosc că se crease o situaţie neplăcută. El aştepta un răspuns la întrebarea: «Ce credeţi, am talent?», iar eu un răspuns la o întrebare pe care Dragoş Balaban n-avea nici cum, nici de unde s-o bănuiască.

— Veniţi la mine, vă aştept la o cafea şi o să stăm de vorbă pe îndelete.

— Vă mulţumesc. Într-un sfert de oră sînt la dumneavoastră, îmi făgădui Dragoş Balaban.

Am pus de cafea. Mi-o pregătesc singur şi în timp ce ochii mi se fixaseră pe ibricul de aramă, gîndurile au prins să zburde. «Ce coincidenţă fantastică ar mai fi dacă aviatorul din povestirea paraşutistului s-ar dovedi una şi aceeaşi persoană cu Puiu Tudoran! mă minunam eu. Să-l regăsesc deodată pe cel dispărut fără urmă într-o împrejurare atît de dramatică?! Nu, nu, ar fi fost mult prea frumos şi mult prea simplu. Dacă faptele descrise de Balaban nu erau decît nişte simple plăsmuiri ale unui pensionar dornic să-şi treacă zilele într-un chip cît mai folositor?»

Chinuit de tot felul de gînduri şi întrebări, mi-am amintit că, în urmă cu cîţiva ani, vizitînd o unitate a Miliţiei unde se dresau cîini poliţişti, un instructor mi-a povestit, printre altele, cîtă bătaie de cap a avut cu Ingro, un pui de lup care, dacă adulmeca în plin cîmp urma unui iepure, o abandona pe aceea a infractorului şi o pornea cu coada în sus în căutarea lui «roade-varză».

Am izbucnit în rîs. Pornisem în cercetările mele de la o urmă reală, iar acum, întocmai ca şi Ingro, adulmecînd o altă urmă, răsărită pe neaşteptate dintr-o povestire scrisă cu oarecare talent, de un om care în zilele războiului suferise o gravă contuzie cerebrală. În ce măsură mă puteam bizui pe memoria sa?

Dragoş Balaban se ţinu de cuvînt. Curînd, îşi anunţă prezenţa la uşă. Îi ieşii în întîmpinare şi-l condusei în camera mea de lucru. Şi eu mă ţinusem de cuvînt — cafeaua era gata. Iscodindu-l, observai că invitatul meu îşi stăpînea cu greu tulburarea: o roşeaţă copilărească îi împurpurase faţa energică, brăzdată în jurul gurii de două cute adînci. Îl poftii să ia loc într-un fotoliu. Mă aşezai şi eu. Ne despărţea o măsuţă scundă şi rotundă. Cafeaua aburea în ceşcuţe chiar sub nasul nostru, gîdilîndu-ne nările cu aroma sa plăcută.

Am început, bineînţeles, prin a-i aprecia caietele, făgăduindu-i că îl voi recomanda Editurii militare. Nu mă jucam cu promisiunile. Însemnările, observaţiile, trăirile fostului paraşutist militar meritau să vadă lumina tiparului. Mă asculta fericit — nu-i venea să creadă că eforturile literare îi fuseseră încununate de un prim succes. Urmărindu-i în continuare reacţiile, mi-am spus că sosise şi momentul cînd îmi puteam permite să intru în fondul problemei care mă interesa.

— Îndeosebi, spusei, mi-a plăcut foarte mult «Botezul focului», iar în legătură cu această povestire aş avea să vă pun cîteva întrebări.

Dragoş Balaban puse ceşcuţa golită de cafea pe măsuţă şi asemenea unui şcolar cuminte, îşi încrucişa braţele la piept, arătînd, astfel, că era gata nu numai să mă asculte, ci şi să-mi răspundă.

— Ce-i realitate şi ce-i ficţiune în această povestire?

Oaspetelui meu îi scăpă un zîmbet ironic. Părea sincer amuzat de întrebare. Nu se aşteptase, pesemne, s-o audă rostită tocmai din gura unui scriitor. Nu mă supărai, ci dimpotrivă... Într-adevăr, întrebarea mea părea mai curînd a unui profan decît a unui cunoscător în ale literaturii. Nu aveam însă cum s-o ocolesc.

— Ştiţi, unele întîmplări le povestiţi la persoana întîia, altele la persoana a treia, mă explicai. Pe eroul povestirii «Botezul focului» îl cheamă Noran...

— Am înţeles, mă întrerupse Dragoş Balaban. Tot ce povestesc în «Botezul focului» s-a petrecut aievea... eu le-am trăit... 24 august 1944 e prima mea zi de război...

— Cînd aţi scris-o?

— Acum o lună.

— Deci, după 17 ani.

— Exact.

— Şi vă mai amintiţi perfect ce s-a întîmplat în ziua aceea?

Încercai să-i surprind privirile. Se feri brusc şi ochii săi coborîră pe fundul ceşcuţei ca şi cînd, dintr-o dată, l-ar fi interesat zaţul cafelei. Reacţia sa mă surprinse şi o pusei pe seama emotivităţii.

— Eu cred că da, murmură el şovăitor. Îmi amintesc totul...

— Ce vă face să fiţi atît de sigur?

În sfîrşit, se uită la mine scrutător, ca şi cînd ar fi dorit să-mi pătrundă în suflet.

— Deşi nu prea înţeleg sensul întrebărilor dumneavoastră, o să vă răspund, continuă el şovăind. Pentru că n-am încetat nici o clipă să mă gîndesc la zilele acelea de război... iar în ceea ce priveşte memoria mea...

Ultimele cuvinte abia le mai desluşii. Dragoş Balaban tăcu, apoi tuşi nervos.

— Mda, mormăii eu, atunci întîlnirea pe cîmpul de luptă cu acel aviator este reală?

Peste chipul său trecu o urmă de nelinişte. Ochii i se micşorară, deveniră bănuitori. Înainte de a-mi răspunde, îl văzui muşcîndu-şi buza inferioară. Ce se întîmplase? Ce anume îi stîrnise neliniştea pe care nu izbutea să şi-o stăpînească sau să şi-o ascundă?

— Întîlnirea e reală. Văd că aviatorul vă interesează mai mult chiar decît paraşutistul, sesiză interlocutorul meu.

Vocea, de astă dată, îi era rece. chiar duşmănoasă.

— L-aţi mai întîlnit?

— Nu.

— Cum v-aţi explicat prezenţa unui aviator pe cîmpul de luptă? continuai eu încercînd să fac abstracţie de nervozitatea crescîndă a interlocutorului.

— În nici un fel.

— Aş vrea să vă arăt o fotografie.

— O fotografie?!? tresări Dragoş Balaban.

Mă prefăcui că nu-i observ crisparea nervoasă a degetelor. Îmi ceru permisiunea să-şi aprindă o ţigară. Eu mă ridicai din fotoliu îndreptîndu-mă spre birou cu gîndul să scot din sertar fotografia lui Tudoran. În acelaşi timp, încercam să nu-l scap din ochi pe Balaban, schimbarea bruscă a atitudinii sale mă făcu bănuitor. Acum trăgea însetat din ţigară, supărat parcă pe cineva.

Revenii la locul meu şi-i întinsei fotografia. O luă şi o privi îndelung. Păli. Se încruntă. Pe frunte îi răsăriră broboane de sudoare...

(Va urma)

ŞI TU TREBUIE SĂ PARTICIPI LA...

SALONUL AUTO-MOBILISTIC Cutezătorii

Prezintă PROFESORUL PARBRIZ

Japonia: crizanteme, kimonouri, umbreluţe... sau mai precis crizanteme şi electronică, kimonouri şi vase maritime uriaşe, umbreluţe şi o mare industrie automobilistică. Iată un «Toyota 2 000 GT», cu cîteva date prestigioase: o caroserie modernă, faruri escamotabile, un motor cu 6 cilindri, cu capacitatea de 1 968 cm³, dezvoltînd 150 CP (SAE) şi o viteză maximă de 220 km pe oră.

CORESPONDENŢA «SALONULUI»

Mai mulţi cititori mă întreabă *ce fel de cart va primi cîştigătorul marelui premiu al concursului*. Dragii mei, un cart, ca orice maşină, se recomandă numai pe... traseul de concurs! Pot să vă spun că al nostru (care însă în curînd va deveni... al unuia dintre voi!) are un motor robust, un sistem de direcţie şi de frînare bine puse la punct şi o... mare dorinţă să ştie pe mîna căruia dintre voi va încăpea! Dar, după cum v-am anunţat în numărul trecut, vom decerna şi un mare număr de premii speciale. Deocamdată, însă, gîndiţi-vă la întrebările din concurs, străduiţi-vă să daţi răspunsuri cît mai bune. Aveţi *15 întrebări* (adică de la cea publicată în nr. 29 pînă la cea care va apărea în nr. 43). Sper că n-aţi pierdut nici unul din desenele pe care, decupîndu-le, trebuie să răspundeţi la aceste întrebări! Urmează să mi le trimiteţi pe *toate* odată la redacţie, pînă cel tîrziu luni, 27 octombrie 1969 (data poştei la oficiul de expediţie).

Cupon 9

Întrebare: Am pornit la drum, motorul merge bine. Sîntem încîntaţi! Unde se formează amestecul exploziv — combustibil şi aer — destinat cilindrilor? Alegeţi, din următoarele trei răspunsuri, pe cel just: ***A) În cutia de viteze. B) În carburator. C) În baia de ulei.***

Răspunsul vostru: ....

....

....

UN MARATON senzațional

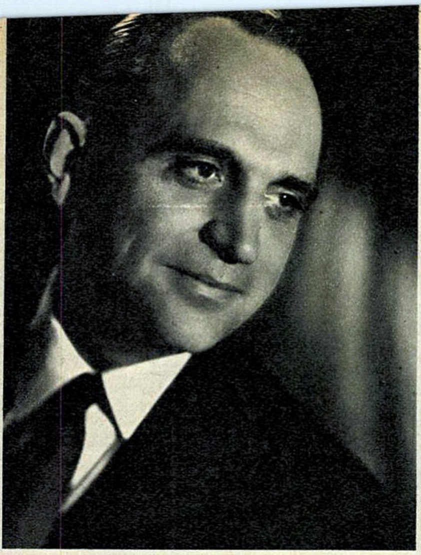

Cu prilejul recentei apariții a suplimentului tehnico-științific «Racheta cutezătorilor», editat de revista noastră, tovarășul profesor inginer doctor docent RADU VOINEA, membru corespondent al Academiei, secretar general al Academiei R.S.R., a ținut să vă adreseze, dragi cititori, prin cuvîntul alăturat, un îndemn către cunoașterea și însușirea a ceea ce este «iarba fiarelor» în timpul nostru: știința și tehnica.

«Racheta cutezătorilor»! Un nou prilej de plăcută recreere, de îmbogățire a cunoștințelor voastre tehnice! Dragostea de tehnică este înnăscută în fiecare dintre noi. Ea s-a manifestat din cea mai fragedă copilărie, cînd, cuceriți de frumusețea unei jucării mecanice și pradă unei curiozități de nestăvilit, am stricat-o ca să vedem «ce este înăuntru», pentru ca, după aceea, să încercăm zadarnic s-o reconstituim, s-o facem din nou «să meargă».

Dragostea de tehnică, atît de firească, poate să se stingă, dar poate, totodată și să facă minuni, numai să fie cultivată și completată cu cunoștințe solide căpătate printr-o muncă asiduă. Marele inventator Thomas Alva Edison spunea cu multă dreptate că geniul este 99% transpirație și 1% inspirație. Într-adevăr, istoria științei arată că acele străfulgerări, acele idei inspirate care au însemnat tot atîtea cotituri epocale în mersul spre progres al științei și tehnicii au apărut numai în mințile acelor oameni care au muncit intens și perseverent.

Acest adevăr se impune cu atît mai mult astăzi, cînd tehnica a atins un nivel de dezvoltare foarte înalt și cînd imaginația singură, nedublată de serioase cunoștințe și de o cultură corespunzătoare, nu mai poate constitui nici pe departe motorul care să promoveze efectiv tehnica.

Trăim astăzi zilele unei revoluții tehnico-științifice de proporții uriașe. Dacă pînă nu demult mașinile înlocuiau munca fizică a omului scutindu-l de eforturi istovitoare, în prezent calculatoarele electronice înlocuiesc tot mai mult munca intelectuală de rutină a omului. Eliberat astfel de calcule elementare plictisitoare, care îl copleșesc nu prin dificultate, ci prin numărul lor mare, omul va putea să se dedice în viitor exclusiv unei activități intelectuale creatoare.

Inginerul elvețian Eichelberg făcea chiar o comparație foarte sugestivă între istoria omenirii de aproximativ 600 de mii de ani și o cursă de maraton de 60 km, care ar începe undeva, în mijlocul unei cîmpii, și s-ar termina în centrul unui mare oraș modern. Fuga maratonistului ar sugera desfășurarea în timp a întregii istorii. În această competiție, un metru din cursa alergătorului ar corespunde cu 10 ani din trecutul omenirii.

Și astfel îl vedem pe maratonist alergînd 59 km prin pustiuri și locuri pline de bălării (epoca de 590 000 de ani despre care nu știm aproape nimic), pentru ca numai cu un kilometru înainte de finiș să-i apară în cale primele peșteri cu desene rudimentare, vestigii ale unui firav început de cultură (de acum 10 000 de ani). Cu numai 200 m înainte de sosire, maratonistul trece pe lîngă primele drumuri romane (de acum 2 000 de ani!), iar cu 50 m înainte de finiș (acum aproximativ 500 ani) pe marginea drumului îl vede pe Leonardo da Vinci, acea minte genială care a imaginat primele mașini simple. Mai sînt numai 10 m de parcurs din cei 60 km și maratonistul aleargă printre case iluminate cu opaițe și luminări (acum 100 de ani nu exista iluminatul electric). Dar, deodată, se întîmplă o minune: pe ultimii 5—6 m maratonistul este asurzit de uruitul automobilelor, al avioanelor, este orbit de reflectoarele reporterilor de radio și de televiziune și pe ultimul metru privește uluit la calculatoarele electronice, la sateliții artificiali și la rachetele cosmice care cuceresc Luna.

Într-adevăr, pe acești ultimi 10 metri din cei 60 de kilometri ai maratonului, în acești 100 de ani din cei 600 000 ai întregii omeniri, tehnica a progresat de la opaiț la calculatorul electronic, de la diligență la racheta cosmică. E uluitor, dar frumos! Este nespus de frumos!

Fiți siguri, copii, că în țara noastră, în care înflorește și se desăvîrșește cea mai dreaptă orînduire, socialismul, voi veți putea, dedicîndu-vă activităților tehnice, să faceți ca viața patriei să fie mereu mai bună, mai prosperă, mai frumoasă. «Racheta cutezătorilor» *vine să vă îndrume pașii pe drumul greu dar plin de satisfacții al tehnicii. Iar voi să nu uitați că dintre toate realizările omenirii au rămas nepieritoare numai acelea în care autorii lor au pus suflet din sufletul lor, pasiune din pasiunea lor.*

Munciți cu perseverență și cu dragoste și, mai devreme sau mai tîrziu, veți fi răsplătiți din plin, veți avea satisfacții de neuitat, pe care nimic altceva în afară de munca făcută cu toată dăruirea nu vi le poate oferi.

CU MICROFONUL PRINTRE COPII

Risipitorul de cuvinte

de MIHAI STOIAN

Cuvintele, aceste cărămizi ale gîndurilor noastre — fie că sîntem adulți sau, niște copii, elevi de școală — se cer respectate. Ce vreau să zic cu asta? Recent, o întîmplare m-a pus pe gînduri. Iat-o pe scurt:

Un băiețel de 7 ani, cerîndu-i altui băiat (de 14 ani) o simplă coală de hîrtie, acesta din urmă în loc de orice alt răspuns, i-a adresat o înjurătură groaznică, folosind cuvinte pe care cel mic nu le cunoștea pînă la ora aceea. Ajuns acasă, băiatul de 7 ani, fiind la masă cu părinții și rudele lui, a întrebat, cu uimire, de ce i-a răspuns băiatul acela ce i-a răspuns, cînd nu i-a cerut, de fapt, decît o coală de hîrtie (și voia să știe ce înseamnă... mă opresc, nu doresc să reproduc porcăria).

Înarmat cu nelipsitul magnetofon, am pornit să-l găsesc pe «risipitorul de cuvinte urîte» (cunoșteam blocul în care stă și mai aveam, drept amănunt, faptul că are un braț în ghips, pe semne tot o «probă» a cumsecădeniei sale). L-am găsit și-am discutat:

Rep.: Te rog să mă lămurești de ce atunci cînd un băiețel îți cere o biată coală de hîrtie, tu, în loc să i-o dai, sau în loc să-l refuzi, mai drăgălaș ori mai sec, te apuci să-i trîntești o înjurătură, ba mai mult chiar, îl înveți, *astfel*, niște cuvinte murdare pe care el, pînă atunci, nici nu le auzise vreodată. Mi se pare ieșirea ta nu numai grosolană, vulgară, dar și ilogică, ceea ce dintr-un anumit punct de vedere, este chiar mai grav. Ce rost *logic* are să-i răspunzi unui băiețel printr-o grosolănie la o cerere de-a lui care poate fi respinsă printr-un singur cuvînt: «Nu!»

C. (inițiala numelui său e autentică, mă feresc totuși să-i dau întreg numele, fiindcă sper că a înțeles ceva, pînă la urmă, din dialogul nostru): Eram foarte necăjit. Un unchi de-al meu avusese tocmai un accident de motocicletă, mai grav...

Rep.: Lipsa ta de logică mă înspăimîntă din nou. Ce vină are băiețelul că unchiul tău a avut un accident? Cuvintele murdare pe care i le-ai adresat copilului, crezi că l-ar fi bucurat, sau măcar însănătoșit pe unchiul tău accidentat? Și apoi, culmea lipsei de logică este următoarea: zici că erai necăjit de starea sănătății unchiului tău, ceea ce dovedește că ești cumva, un băiat simțit, sensibil, și tocmai fiindcă ești un băiat simțit, sensibil (apropo de unchiul rănit) adresezi, în gura mare (puteai să i le spui la ureche, în fond tot aia era, nu?) niște josnice cuvinte învățate unde? (Pe fostele *maidane* se înalță astăzi blocuri)...

L-am părăsit pe interlocutorul meu și m-am gîndit, nu fără strîngere de inimă, la toți acei băieți care, de la o anumită vîrstă în sus, cînd încep să culeagă de ici și de colo cuvintele care se află, oricum, dacă sînt rostite, la marginea buneicuviințe, repet, la acești băieți care, una, două, cu creta sau cuiul, înșiră porcării pretutindeni, pe uși, pe pereți, în lifturi. De ce oare acești băieți atît de dornici să-i învețe (probabil) și pe alții, nu se apucă să le vorbească celor mici despre zborul în Lună, ori despre rotația Pămîntului sau mai știu eu ce alte lucruri pe care ei, indiscutabil, le știu mai bine? I-am pus întrebarea respectivă și lui *C.*, însă el a lăsat privirea în jos. Probabil că așa ar face și ceilalți, pe care îmi permit să-i asemuiesc cu «purtătorii de microbi». *Copii sănătoși* (sănătoși și în comportare, în vocabular): *feriți-vă de purtătorii de microbi!* Urechea se «îmbolnăvește» prima, apoi creierul, pe urmă mîna și, încet, încet, întreaga ființă. Și ce se învață cînd ești mic, se uită greu cînd ești mare.

▸ UN VEHICUL DE NEINLOCUIT IN COSMOS:

Racheta

▸ UN VEHICUL DE NEINLOCUIT PENTRU FIECARE ELEV:

RACHETA cutezătorilor

1969

●●●●● SUPLIMENT TEHNICO-ȘTIINȚIFIC EDITAT LUNAR DE REVISTA «CUTEZĂTORII»

A PLECAT LA TIPAR NUMĂRUL 2

START!

DIN SUMAR: Orizont 2000 ● Galeria cosmonauților ● Transporturile viitorului ● Zoo-parc în cosmos ● Asaltul imposibilului ● 7 pagini de Atelier ● Construcția numărului: un magnetofon! ● Microenciclopedie: Televiziunea ● Clubul Minitehnicus

«Racheta cutezătorilor» se găsește la toate chioșcurile de ziare. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și factorii poștali

„Marele drum al INCAȘILOR” 6

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: FĂCUT PRIZONIER, ATAHUALPA REFUZĂ SĂ SE SUPUNĂ LUI PIZARRO. TAMPU S-A ELIBERAT DE COPACUL DE CARE ÎL LEGASERĂ TUPAC ȘI MANCO. ACEȘTIA DOI PĂRĂSESC PALATUL, DISPĂRÎND PE MARELE DRUM AL INCAȘILOR, SPRE TEMPLUL CELOR TREI FERESTRE.

Scenariu: **DARIE NOVĂCEANU**
Desene: **MIHAI SÎNZIANU**

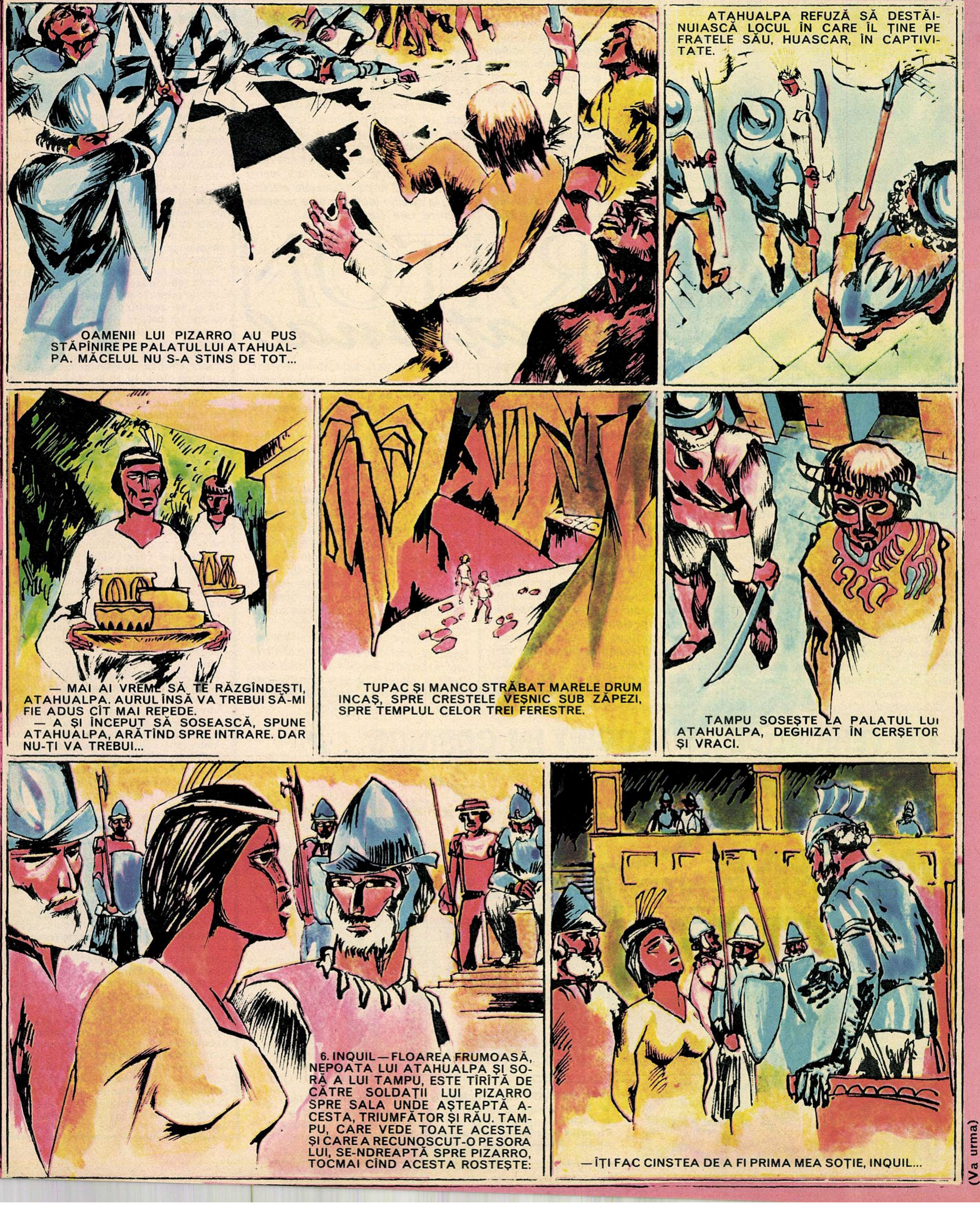
OAMENII LUI PIZARRO AU PUS STĂPÎNIRE PE PALATUL LUI ATAHUALPA. MĂCELUL NU S-A STINS DE TOT...
ATAHUALPA REFUZĂ SĂ DESTĂINUIASCĂ LOCUL ÎN CARE ÎL ȚINE PE FRATELE SĂU, HUASCAR, ÎN CAPTIVITATE.
— MAI AI VREME SĂ TE RĂZGÎNDEȘTI, ATAHUALPA. AURUL ÎNSĂ VA TREBUI SĂ-MI FIE ADUS CÎT MAI REPEDE.
— A ȘI ÎNCEPUT SĂ SOSEASCĂ, SPUNE ATAHUALPA, ARĂTÎND SPRE INTRARE. DAR NU-ȚI VA TREBUI...
TUPAC ȘI MANCO STRĂBAT MARELE DRUM INCAȘ, SPRE CRESTELE VEȘNIC SUB ZĂPEZI, SPRE TEMPLUL CELOR TREI FERESTRE.
TAMPU SOSEȘTE LA PALATUL LUI ATAHUALPA, DEGHIZAT ÎN CERȘETOR ȘI VRACI.
6. INQUIL — FLOAREA FRUMOASĂ, NEPOATA LUI ATAHUALPA ȘI SORĂ A LUI TAMPU, ESTE TÎRÎTĂ DE CĂTRE SOLDAȚII LUI PIZARRO SPRE SALA UNDE AȘTEAPTĂ ACESTA, TRIUMFĂTOR ȘI RĂU. TAMPU, CARE VEDE TOATE ACESTEA ȘI CARE A RECUNOSCUT-O PE SORA LUI, SE-NDREAPTĂ SPRE PIZARRO, TOCMAI CÎND ACESTA ROSTEȘTE:
— ÎȚI FAC CINSTEA DE A FI PRIMA MEA SOȚIE, INQUIL...

(Va urma)

CLUBUL LOGICIENILOR

Iată şi a 18-a problemă de logică din cadrul concursului cu premii «Clubul logicienilor», oferită spre rezolvare de către **profesorul universitar Edmond Nicolau.**

Aranjîndu-mi pe birou caietele mele cu însemnări, am observat un fenomen curios: nu există două caiete care să aibă exact acelaşi număr de cuvinte scrise în el. Şi am mai observat încă ceva interesant: numărul caietelor de pe birou este mai mare ca numărul cuvintelor scrise în caietul în care se află scrise cele mai multe cuvinte. Am aşezat caietele în ordine, după numărul de cuvinte scrise în ele. Şi am observat că primul, cel în care sînt scrise cele mai puţine cuvinte, conţine doar...

Dăm mai jos răspunsul la Clubul logicienilor nr. 17 apărut în numărul 32 din 7 august al revistei «Cutezătorii».

Răspuns: 15 minute, căci după primele cinci minute scoate una din chiftelele prăjite pe o parte şi o introduce pe cealaltă.

Iată şi pe cei 5 cîştigători ai acestui club:

Gabriel Minculescu, Şc. generală nr. 151, Bucureşti; **Dragoş Hrimiuc,** com. Rădăuţi — Prut; **Daniel Mat,** Arad; **Iordache Bucălău,** com. Pîngăraţi, Neamţ; **Constantin Bele,** Cluj.

• •

FANTEZIE MONOVOCALICĂ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1							■	J	S	■
2						■				
3					■					
4			■							
5								■		
6		■		■					■	
7	■						■	F	C	■
8					■					
9	P	E	L	E	S	■			■	
10	E	T	E	■	S	E	X	T	E	T

ORIZONTAL: *1) Şepci marinăreşti — Jercan Stoia; 2) Plase de prins peşte — Locaş încîntător; 3) Număr — Norod în accepţia vechilor greci; 4) Ene! — Panglică la o haină (reg.); 5) Inventator sovietic al cauciucului sintetic, plecînd de la alcool etilic — Case! 6) Mare; 7) Dispozitive metalice de prins şi agăţat — Fotbal club (abr.); 8) Falsă credinţă — De pildă un pod! 9) Castel — muzeu la Sinaia — Unu la table; 10) Vara francezului — Formaţie de şase.*

VERTICAL: *1) Prăjituri... vaporoase!*
E
——! 2) Clasă de hidrocarburi nesatu-
E
rate — Ondulat; 3) Bară la gimnastică — Necazuri (pop.) 4) Specie de uliu — Est—Sud-Est! 5) Cute! — Depozitorii de apă în ţesuturile organismelor — Şes! 6) Şovăială; 7) Şcolăriţe — Nume canin; 8) Animal cu blană preţioasă — Produs de o cauză;9) Orăşel situat în vestul ţării noastre — Cec! — Răsărit; 10) Nume des întîlnit în Ardeal.

Cuvinte rare: *ETE; REC.*

Ing. Cornel M. DUMITRESCU

• • • • • • • • • • •

JOCUL PROVERBELOR

SE DAU URMĂTOARELE PROVERBE:

1) Cum e sacul, şi peticul.

2) Cine-şi mănîncă sămînţa de cînepă, rămîne gol.

3) Pisica cu clopoţei nu prinde şoareci.

4) Cine stă pe două scaune cade rău, cînd cade.

5) Cine s-a ars cu ciorbă, suflă şi în iaurt.

6) Minciuna are picioare scurte.

Luînd din fiecare proverb cîte un cuvînt în ordinea dată, veţi afla un alt proverb.

MIHAI PĂTRAŞCU

ROMB ŞCOLAR

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1					F				
2				M	A	T			
3			S	A	C	R	I		
4		M	A	N	U	A	L	E	
5	F	A	C	U	L	T	A	T	E
6		T	R	A	T	A	R	E	
7			I	L	A	R	A		
8				E	T	E			
9					E				

ORIZONTAL ŞI VERTICAL:
1) —Din faţă! 2) Bătut la şah; 3) De neatins; 4) Cărţi şcolare; 5) Din învăţămîntul superior; 6) Comportare faţă de cineva; 7) Stîrneşte rîsul; 8) Vară la Paris!; 9) Singure!

• • • • • • • • • • • •

GLUME

Profesorul:
— Ionescule, spui că ai lipsit ieri de la şcoală, fiindcă ai fost bolnav. Totuşi eu te-am văzut pe bicicletă!
Elevul:
— Mă duceam să-mi cumpăr medicamente.

Băiatul a venit de la şcoală cu carnetul de elev plin de 2. Numai la muzică avea zece.
— Dumnezeule! — exclamă tatăl său, îngrozit. Cum poţi să mai cînţi după atîţia 2?!...

Un poliţist l-a oprit pe Charlie Chaplin, care conducea maşina cu viteză nereglementară. L-au amendat cu 20 de dolari, apoi, uitîndu-se atent la el, îi spuse:
— Dacă nu mă înşel, am mai întîlnit undeva chipul d-tale...
— Este foarte posibil — zîmbi Chaplin.
— Ai văzut? Imediat mi-am dat seama că nu te amendez pentru prima oară.

• • • • • • • • • • • •

Un zîmbet cu Asçiu

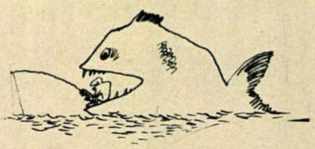

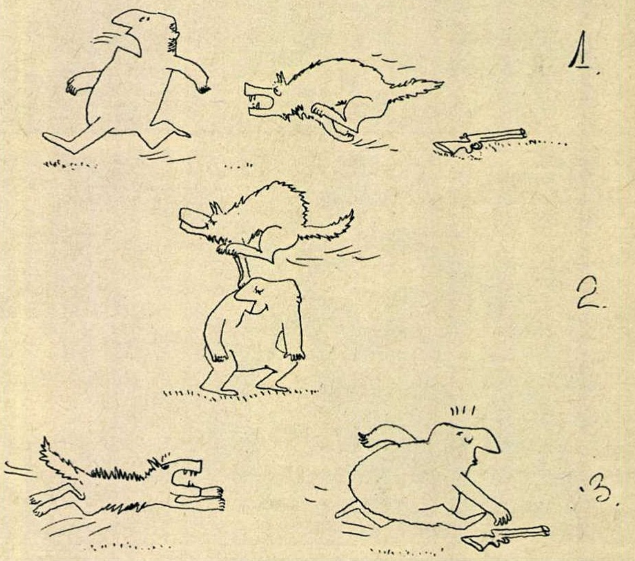

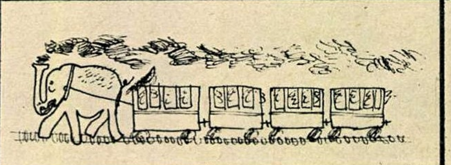

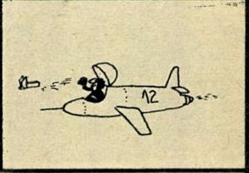

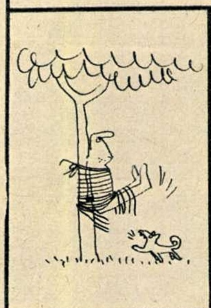

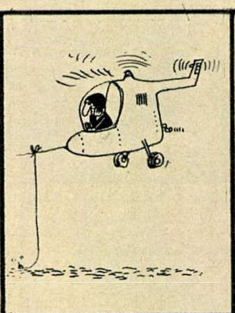

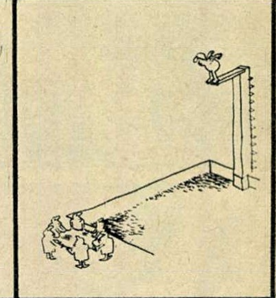

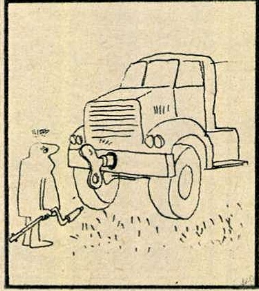

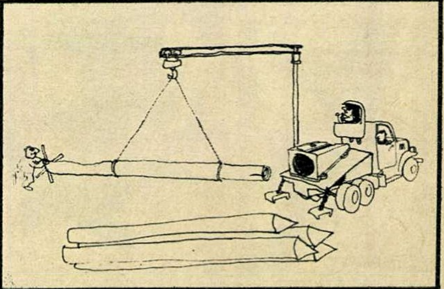

8

ȘOIMII CARPAȚILOR

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

UNCHIUL MATEI ȘI TOVARĂȘII SĂI AU PRIMIT CU FOC VIU ÎNAINTAREA GRUPELOR HITLERISTE. ÎN ACEST MOMENT DEASUPRA CASEI PĂDURARILOR APARE AVIAȚIA INAMICĂ.

Scenariu: **PETRE GHELMEZ**
Desene: **POMPILIU DUMITRESCU**

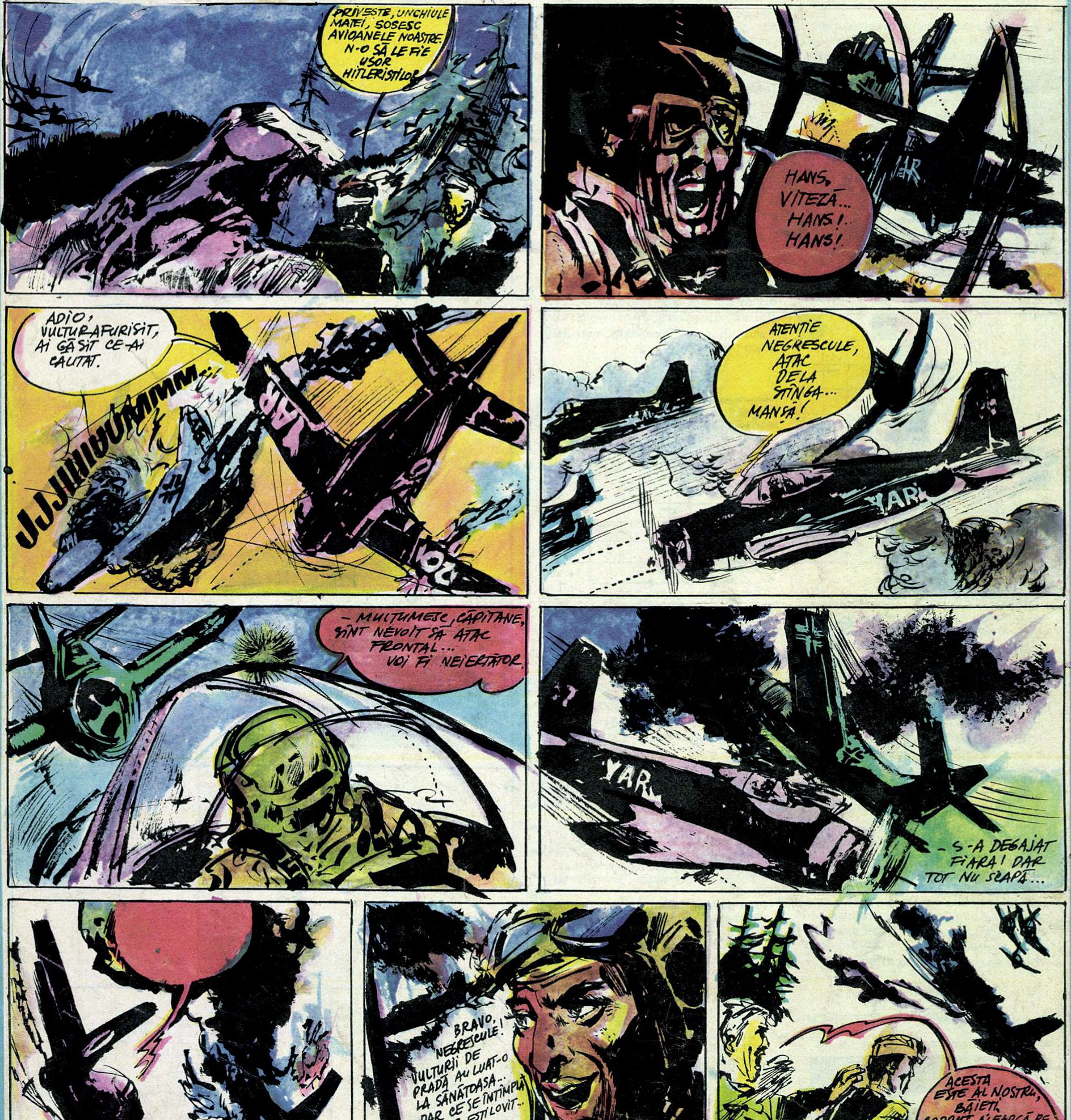
PRIVEȘTE, UNCHIULE MATEI, SOSESC AVIOANELE NOASTRE. N-O SĂ LE FIE UȘOR HITLERIȘTILOR
HANS, VITEZĂ... HANS!.. HANS!
ADIO, VULTURAFURISIT, AI GĂSIT CE-AI CĂUTAT.
JJJIIIUUUMMMM...
YAR
ATENȚIE NEGRESCULE, ATAC DE LA STÎNGA... MANȘA!
YAR
– MULȚUMESC, CĂPITANE, SÎNT NEVOIT SĂ ATAC FRONTAL... VOI FI NEIERTĂTOR.
YAR
– S-A DEGAJAT FIARA! DAR TOT NU SCAPĂ...
BRAVO, NEGRESCULE! VULTURII DE PRADĂ AU LUAT-O LA SĂNĂTOASA... ...DAR CE SE ÎNTÎMPLĂ CU TINE? EȘTI LOVIT... ÎNCEARCĂ O ATERIZARE FORȚATĂ...
ACESTA ESTE AL NOSTRU, BĂIEȚI. CODRUȚ, ALEARGĂ PE PLATOU ȘI VEZI CE SE ÎNTÎMPLĂ CU EL LA ATERIZARE.

Cutezătorii

37

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor. Rozalia BARANY

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033

1 LEU